

שיעורי ספירת העומר

הקדמה

מאמר זה הנדפס לפנינו בס"ד נאמר מפ"ק מו"ר שליט"א בימי הספירה דשנת תשס"א לפ"ק שעל"ט, ולמען יעמדו דברות קודש אלו לזכרון לפני ההולכים בבית ה' נרשמו בשעתם בחפזון על ידי אחד השומעים בלתי הגהה ועריכה מסודרת. אלא שברבות הימים מאז נאמרו הדברים, נתוסף עליהם כהנה וכהנה חידושים ופלאות מי"ם החכמה הנעלמה, ובאמת היה מן הראוי לחבר ולקשור נימא בנימא עם האמור במאמר זה, ולערוך הדברים בעריכה ראויה ומסודרת באופן שיעלו יפה כמקשה אחת כראוי לדברי קודש אלו ולכבודה של תורה, אלא שחסרון הזמן וריבוי הטירדות המה העומדים לנגדנו. ומכל מקום לבל למנוע הטוב, אמרנו כי דפס'ת מרובה לא דפס'ת, וטפי עדיף שיעלו הדברים על מזבח הדפוס כמעט כפי צורת כתיבתם מאז ה'ן חסר ה'ן יתר, מאשר יעמדו למשמרת ימים רבים כאבן שאין לה הופכין, ציון היא דורש אין לה.

ומעתה מודעא רבא לאורייתא לפני כל הבא בשערי המאמר, דכאשר המצא ימצא חסרון או שגגה ח"ו, יבין המעיין הישר כי ראוי לתלות החסרון ברושמי רשוותא ובמעתיקי השמועות, והרי"ע.

והנה הרואה יראה, כי מאמר זה הגם שנעוץ סופו בתחילתו בענינא דספירת העומר להיותה מצות עשה התלויה בזמן שבו נאמרו הדברים, וכמצות חכמים דשואלין ודורשין בהלכות החג וכו', מכל מקום סוגיא זו ממנה יסתעפו ויצאו כמה ענפים ופארות לפתוח על ידה פתחי חכמה ודעת, ליתן בי"ם החכמה דרך באופן עמוק ונורא נתיב לא ידעו עיט, וכל הנחלים הולכים אל הי"ם לשלב ולאחד תורת מרן הרש"ש ועל ידו תלמידו הגדול רבינו התורת חכם ז"ל, עם תורת מרן אור שבעת הימים רבינו הבעל שם טוב הקדוש ורבינו הקדוש מוהר"ן מברסלב זיע"א וכל קדושים עמהם, עד אשר יהיו כאחדים, אחוזים ודבוקים ביחודא שלים כתרין ריעין דלא מתפרשין, כי אכן כן הוא האמת דדא בלא דא לא קיימא. ויחוד עליון ונורא זה דתורת הקבלה עם תורת החסידות בדרך העבודה, תחזינה בס"ד עיני המעיין בעיונו במאמר קדוש ונפלא זה.

ויחי נועם ה"א עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

שיעור א'

ענף א'

סדר המשבת המוחין בימי העומר

א.

ב' דרכים בדברי הרז"ל באופן המשבת המוחין בימי העומר

חלק הראוי לה, וכן מתפשט מן החכמה
בזינה חלק הראוי לה, וכן על דרך זה
בכל השבע עד המלכות. והנה שני
פירושים אלו הם הפכים זה מזה, ואפשר
שניהם כאחד טובים. ואמנם הפירוש
הראשון הוא יותר אמיני כפי מה
שמאיתי כתוב בקונטרס מן העת
שמעתי הדרוש הזה ממורי ז"ל, עכ"ל
הרז"ל.

והנה עינינו הרואות למדן הרש"ש ז"ל
בסידורו הקדוש שתפס כדרך השני
הנ"ל, שעל פיו עולה כי בשבוע ראשון
נתקן מח החכמה דפרטות כל אחת
משבע ספירות הכוללים חז"ד חגת"ס,
ובשבוע שני נתקן מוח הזינה דפרטות כל
אחת מן השבע ספירות הנ"ל, וכן על דרך
זה בשבוע שלישי מוח החסדים דדעת, וכן
על זה הדרך, עד שבשבוע השביעי
נתקנים הת"ת ומל' דפרטות כל אחת מן
השבע ספירות חז"ד חגת"ס.

ולאביין טעמו ונימוקו למדן הרש"ש
בהך דתפס דייקא כלישנא
בתרא שנקט הרז"ל יצואר בע"ה במקום
אחר. גם מה שכתב הרז"ל כי הגם ששני
פירושים אלו הפכים המה זה מזה אף

בתב הרז"ל בשער הכוונות ריש דרוש ח'
דפסח הוא דרוש ב' דספירת
העומר (דף פ"ד ע"א) וזה לשונו, ואחר כך
מליל שני ואילך אנחנו חוזרים להמשיך
המוחין הנזכרים שנכנסו כליל פסח
ונסתלקו, ועתה חוזרים להכנס כפי סדר
המדרגות, כל מדרגה ביום שלה על ידי
מלות ספירת העומר בחמישים יום שבין
פסח לעצרת. ונודע כי אין הכתר נמנה
לעולם, ואינו נכנס במספר, רק מן
החכמה ולמטה, והנה כאשר נספור
ונמנה שבע ספירות שיש מן החכמה דז"א
ולמטה, והם חכמה זינה דעת חסד
גבורה ת"ת, ושם הוא מקום התחלת בנין
הגוף מלכות, מאחורי הת"ת, כנודע,
ועמה הם שבע ספירות, וכנגדם אנחנו
סופרים שבעה שבועות אלו וכו'.

והנלע"ד כי בזה יש שתי כוונות, ושתייהן
אמיתיות, האחת היא כי
בשבוע ראשון נגמר ליכנס מח החכמה,
ובו כלולים כל שבע בחינות הראויות
להמלא תוך מח הזה, כי הנה צריך שיהיה
כולל בתוכו חז"ד חגת"ס, וכולם נרשמים
ונמלאים שם במח החכמה, וכן על דרך
זה בכל השבע ספירות הנזכרות. והשני
הוא, כי מח החכמה מתפשט בכל שבע
ספירות אלו, כיכל, הנה בחכמה מתפשט

על פי כן "אפשר ששניהם כאחד טובים",
שלא כדאורה נראה כי תיבות אלו אין להם
ביאור על פי פשוטן של דברים יעויין
בנהר שלום דף ל"ה ע"ד, שכבר עמד בזה
הגאון מוה"ר אליעזר חזן בעמח"ס
עמודי ארזים, וכתב לבאר עומק הענין
בארוכה על פי סוד ההתכללות
וההתקשרות, וביאור דבריו יבואר בע"ה
במ"א, ואכ"ס.

ברם, על של עתה באנו, לדון בס"ד
באופן עמידת אלו החצ"ד
חגת"ס דזו"ן הנחקנים בימי העומר, אי

נורת עמידתן באורך או שמה בעובי. גם
יבואו דברינו בע"ה במה שיש לדון באופן
המשכת המוחין בתוכם, האיך נמשכין
המה, אם זה מזה באופן שמן החכמות
דשבע ראשון נמשכים המוחין לבינות
דשבע שני, וכן על דרך זה מפרטין
לפרטין משבע לשבע, או שמה המוחין
דכל שבע נמשכים בפני עצמן מרום
המעלות מבלי הקשק למוחין שנמשכו
דשבע הקודם. ותחילה וראש נבאר
בס"ד את השיטות הנזכרים בסוגיא דל',
בתוספת ביאור כי ד' ה' הטובה
בעהית"ס.

ב.

ג' אופנים באופן עמידת הפרצוף הבללי דימי העומר

אורך דאורך

והנה נורת עמידת הפרצופים בימי
העומר על פי פשט משמעות
דברי הרז"ל, הוא באופן דפרטין הז"א
כלול מעשר ספירות באורך על דרך סדר
הפרטין בכל מקום, להכתר עומד
למעלה על גבי הראש, חכמה – מח ימין,
בינה – מח שמאל, דעת – בקו האמצעי
בין שניהם, חסד – דרועא ימינא, גבורה
– דרועא שמאלא, ת"ת – גופא בין
החסד והגבורה, נח – רגל ימין, הוד –
רגל שמאל, יסוד ומל' – בקו האמצעי בין
הנח וההוד, ונמצא דחצ"ד עומדים
למעלה בראש, תחתיהן עומדים חג"ת,
ותחתיהן נה"י.

והנה כל אחד מן העשר ספירות דכללות
הפרטין כלול דפרטותו מעשר
ספירות פרטיים דפרטות הספירה ההיא,
ואף הן סדר עמידתן כסדר עמידת העשר
ספירות דכללות, דכתר למעלה על גבי
הראש, חצ"ד בראש, תחתיהן חג"ת,
ותחתיהן נה"י, וכולם בצורת קוים.
ויצורת פרטין מעין זה היא הנקראת
אלינו בשם 'אורך דאורך',
כלומר, עשר ספירות כוללים שכל אחת
כלולה מעשר ספירות פרטיים, וכולם
עומדים באורך בצורת קוים, הן הספירות
הכוללים דכללות הפרטין, והן הפרטיים
דפרטות כל ספירה. וזה ליורו:

החכמה

שיעור א'

ים

רמז

כתר
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

בינה
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

דעת
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

חכמה
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

גבורה
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

ת"ת
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

חסד
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

הוד
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

יסוד
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

נצח
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

מלכות
כ
ה
ד
ג
ת
נ
ה
י
מ

וסדר המשכת המוחין בימי העומר הוא
באופן שבשבע ראשון לעומר
נמשכין החכמות לחז"ל חגת"ס, להיין
החכמות הפרטיים שהם מח ימין
דפרטות פרטפי חז"ל חגת"ס הכוללים,
כי חכמה לחכמה היינו מח ימין דפרטות

ספירת החכמה הכללית העומדת במח
 ימין לכללות הפרטות, וחכמה דבינה
 היינו מח ימין דפרטות ספירת הבינה
 הכללית העומדת במח שמאל לכללות
 הפרטות, וחכמה דדעת היינו מח ימין
 דפרטות ספירת הדעת העומדת בקו
 האמצעי לכללות הפרטות, וכן על דרך זה
 תקיף לחכמות דפרטות חגת"ס
 הכוללים, וכל זה בשבוע ראשון כאמור.
 ועל דרך זה בשבוע שני נמשכין הבינות
 הפרטיים שהם מח שמאל דפרטות
 פרטות חגת"ס הכוללים, ובשבוע
 שלישי חסדים דדעת הפרטיים שהם קו
 ימין דמח האמצעי דפרטות פרטות
 חגת"ס הכוללים, ובשבוע רביעי
 גבורות דדעת, ובשבוע חמישי חסדים,
 ובשבוע ששי גבורות, ובשבוע שביעי ת"ת
 ומלכות, באופן שבשבעה שבועות העומר

נתקנו שבע ספירות חגת"ס
 דפרטות פרטות דחגת"ס
 הכוללים.

והנה מסידור היר"א שלפנינו נראה
 לאופן עמידת הפרטות אכן כך
 הוא כפי הסדר הנזכר הנקרא בשם אורח
 לאורח, דעיינ לו שסידר אורת הפרטות
 דחגת"ס הכוללים זה אצל זה חכמה מח
 ימין, בינה מח שמאל דעת אמצעי.
 ותחתיהן חגת"ס הכוללים, חסד בלד ימין
 תחת החכמה, גבורה בלד שמאל תחת
 הבינה, ות"ת בקו אמצעי תחת הדעת.
 ותחתיהן נה"י הכוללים, נח מימין תחת
 החסד, הוד משמאל תחת הגבורה, יסוד
 בקו האמצעי תחת הת"ת, ותחת היסוד
 בקו אמצעי עומדת המלכות, והוא ממס
 כסדר הנזכר.

אורח דעובי

איברא, המעמיק בהקדמות מרן
 הרש"ש בענין כוונת העומר
 בספרו הבהיר נהר שלום, עיניו יחזו
 ולבבו יבין כי מרוב הלשונות דקס נראה,
 ללא סבירא ליה לאורת עמידת הפרטות
 הוא כפי אופן הציר הנזכר הנקרא אורח
 לאורח, אלא באופן הנקרא אצלנו בשם
 אורח דעובי.

ישו"ת, זו"ן וז"א, יעו"ר (נוק"י), ואלו
 החמשה פרטות מלבישים בעובי זה
 לפנים מזה, על דרך סדר עמידת חמש
 הבחינות הנזכרות לעור ובשר וכו',
 דהעור הוא החיצון לכולם, ותוכו הבשר,
 ותוכו הגידין, ותוכו העצמות, ותוך כולן
 המח שבעצמות, וכולן מלבישים זה לזה
 בעובי בהשואה אחת. ושיעור קומת
 האורח דכל אחד מחמשה פרטות העובי
 הנזכרים, הוא דכל אחד מהם כלול
 דפרטותו מעשר ספירות באורח שהם
 חגת"ס חגת"ס נה"י לאורת קוים, וכסדר
 עמידת כל פרטות הכולל מכתר שעל גבי
 הראש, חגת"ס בתלת מוחין שבראש,

והוא על פי המצואר בדברי הרז"ל דכל
 פרטות כלול בעוביו מחמש בחינות
 עור, בשר, גידין, עצמות, ומח שבעצמות,
 ואלו החמשה הן הן חמשה פרטות
 הפרטות ההוא שהם ח"א, חו"א עילאין,

ותחתיהם חג"ת בתרין דרועין וזגופא,
ותחתיהן נה"י בתרין שוקין וזיסוד.
ואמנם חמשה פרלופי העובי הנזכרים,
בפרטותם יתחלקו לעשר
ספירות, וכוונת שכל מין עשר ספירות
נכללים בחמשה פרלופים. ונמצא כי אורת
הפרלופ הוא באופן שהוא כלול מעשר
ספירות בעובי המלבישים בהשואה אחת
שכל אחד מהם כלול מעשר ספירות
באורך, והוא הנקרא אלכינו בשם אורך
לעובי, והפרלופ כלול מעשר ספירות
בעובי שכל אחת כלולה מעשר באורך.

ובגוף ענין עמידת הפרלופים בעובי
כבר הארכנו טובא בס"ד
בביאורינו להקדמת רחובות הגהר לבאר
מהיכן ילא לו למרן הרש"ש לבאר כן,
והמה בכתובים, ומשם באר'ה דהאורך
והעובי אינם סותרים זה לזה, אלא
להיפך, משלימים זה את זה בהיותם שני
מיני השגה רוחנית בפנימיות הנפש, כי
כדי להבין האור הרוחני בהכרח לשתייהן
גם יחד ואי אפשר לזה בלא זה, יעויין
בדברינו שם באורך. ולהלן יתבאר עוד
בעזרת"ש בכמה אנפין נהירין. וזה ליורו:

כתר	חכמה	בינה	דעת	חסד	גבורה	ת"ת	נצח	הוד	יסוד	מלכות
ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב
ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח
ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד
ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה
ת	ת	ת	ת	ת	ת	ת	ת	ת	ת	ת
ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג
י	י	י	י	י	י	י	י	י	י	י
מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ	מ

וסדר המשכת המוחין בימי העומר
לשיטה זו, הוא באופן שבשבע
ראשון נמשכים החכמות לאורך שהם
מוח ימין דפרטות שבע ספירות חב"ד
חגת"ס לעובי, בשבע שני נמשכים
הבינות לאורך שהם מוח שמאל דפרטות
שבע הספירות לעובי הנ"ל, ועל דרך זה
בשבע שלישי נמשכים חסדים לדעת
שבאל ימין דהקו האמצעי דפרטות שבע
הספירות הנ"ל, וכן על דרך זה בשבע
רביעי הגבורות לדעת שבאל שמאל
דהקו האמצעי לשבע ספירות וכו',
ובשבע חמישי החסדים לאורך שהם

דרועא ימינא לשבע וכו', ובשבע ששי
הגבורות לאורך שהם דרועא שמאלא
לשבע וכו', ובשבע שביעי ת"ת לא
ומלכות לאורך דפרטות שבע וכו' באופן
שבשבעה שבעות העומר נמשכים
המוחין לחב"ד חגת"ס לאורך לחב"ד
חגת"ס לעובי.

והנה בדרך זה נקטו רוב ככל מפרשי
מרן הרש"ש ז"ל, ובתוספת הרב
דברי שלום, השמן ששון (פתח עינים דף פ"ה
ע"א ע"ב), השד"ה (אור הלכנה עמוד רל"ו,
שערי רחמים ח"ב דף ס"ד ע"א, פאת השד"ה

ח"ב עמוד ש"ז, ועוד לו בהגהותיו על ספר עלי
נהר עמוד פ"ג הגדמ"ח, שמחת כהן (סימן ז"ד

דף מ"ג על דרך) הרב שלום ולדק (נדפס בסוף
ספר דע"ה והשכל סימן מ' דף כ"ז), ועוד.

עובי דעובי

וזה חדש ראינו להגאון המקובל מוה"ר
יעקב משה הלל שליט"א בספרו
שפת היס חלק ספירת העומר (הגדמ"ח
עמוד מ"ו), סקידר סדר עמידת הפרלופים
באופן הנקרא אלכינו עובי דעובי, והוא
שהפרלופ כלול מעשר ספירות המלבישים
זה לזה בהשואה אחת דעובי, וכל פרלופ
כלול בפרטותו מעשר ספירות פרטיות,
ואף המה מלבישים זה לזה בהשואה אחת
דעובי, ונמצא דהן הספירות דכללות וזין
הספירות דפרטות כולם מלבישים דעובי,
וכל ספירה מספירות העובי כלולה
בפרטותה מעשר ספירות פרטיות באורך.
וסדר המשכת המוחין דימי העומר הוא
באופן שצבוע ראשון נמשכים המוחין
לצבע החכמות הפרטיות דעובי דפרטות

פרלופי חב"ד חגת"ס הכוללים דעובי,
וצבוע שני שבע הצינות דעובי דפרטות
פרלופי חב"ד חגת"ס הכוללים דעובי, וכן
על דרך זה. באופן שלהמבואר בדבריו
נמצא שכל מין המשכה כלולה מעשר
ספירות לאורך, שצבוע ראשון נמשכים
כלהו עשר ספירות לאורך דשבעה
החכמות דעובי הנ"ל, וכן על דרך זה.

ברם, קושטא קאמינא דלח מלאנו למי
מרבותינו המפרשים אשר בארץ
המה שהלכו בדרך זו להעמיד לורת
הפרלופ דימי העומר באופן דעובי דעובי,
ועל כן עיקר דברינו יסובו דע"ה למישקל
ולמיטר בשני הדרכים הראשונים המה
לצד.

ג.

במה הובחות להוביח דצורת פרצוף העומר הוא באורך דעובי

התכללות והתקשרות

והנה מאי לארווחנא ציור זה השני,
נוסף על מה שכבר כתבנו דכן
משמע מרוב הקדמות מרן הרש"ש בנהר
שלום, הוא שמעתי יובן היטב ענין
ההתכללות וההתקשרות הנעשה בספירות
ופרלופים אלו דפרטות הפרלופ הכללי
דימי העומר, ובהקדם את אשר מצינו
בנהר שלום משמיה דמהר"א חזן ז"ל
ליישב שתי הלשונות הנזכרים בדבריו

הרז"ל בשעה"כ שהובאו בראש דברינו,
דללישנא קמא נכנסים שצבוע ראשון
המוחין לחב"ד חגת"ס דפרטות החכמה
דכללות, וללישנא בתרא נכנסים שצבוע
ראשון החכמות דפרטות חב"ד חגת"ס
דכללות, וכתב הרז"ל ששניהם אמיתיים,
ולכאורה הוא פלאי כאשר זכרנו לעיל.
וכתב עלה מהר"א חזן ז"ל דיש ליישב הנך
תירתי לישני על פי הצעת התכללות

והתקשרות, ותו"ד בקו"ר מילין, לנודע שצעת התיקון נתחלפו ונתכללו הספירות והפרלופים אלו עם אלו, להעשר ספירות לאורך דפרטות כל ספירה כללית נתחלפו עם הספירות הפרטיות דוגמתם בעשר ספירות דעו"ז, וכגון, העשר ספירות לאורך דפרטות הכתר דעו"ז נתחלפו עם הכתרים הפרטיים די"ס דעו"ז, באופן שהכתר דכתר נשאר במקומו, והחכמה דכתר נתחלפה עם כתר דחכמה, כינה דכתר – כתר דכינה, ו"ק דכתר – כתר דו"ק, מלכות דכתר – כתר דמלכות, ועל דרך זה נתחלפו הי"ס לאורך דפרטות החכמה דעו"ז עם החכמות דפרטות הי"ס דעו"ז, והי"ס לאורך דפרטות הכינה דעו"ז עם הכינות דפרטות הי"ס דעו"ז, וכן על דרך זה כולם, ונמלא כי הספירות אשר הלבישו מעיקרא באורך, נתחלפו והלבישו עתה בעו"ז, והספירות שהיו מעיקרא בעו"ז נתחלפו והלבישו באורך.

ובתב מהר"א חזן ז"ל שעל פי הקדמה זו תעלה ארוכה לסתירת השמועות, לפי שיש לומר ששתי הלשונות קיימים ושתיהם יכולים להיות אמת, אלא ששמועה אחת איירי קודם למעשה ההתכללות והשניה אחר ההתכללות, כי על פי הסדר הנזכר נמלא שהספירות דחב"ד חגת"ס (דאורך) דפרטות החכמה (דעו"ז), מתחלפים צעת החילוף עם החכמות (דאורך) דפרטות חב"ד חגת"ס הכוללים (דעו"ז), ועל דרך זה מתחלפים הספירות דחב"ד חגת"ס (דאורך) דפרטות הכינה (דעו"ז) עם הכינות (דאורך) דפרטות

החב"ד חגת"ס הכוללים (דעו"ז), וכן על דרך זה כולם, נמלא כי חב"ד חגת"ס דחכמה הן הן הגעשים אחר החילוף לחכמות דחב"ד חגת"ס, וחב"ד חגת"ס דכינה – כינות דחב"ד חגת"ס, והרי כי שני השמועות קיימות בשוה. ובמקום אחר יתבאר עוד בס"ד דרך ארוכה.

והנה זאת נודע בכל מקום, לסדר ההתכללות וההתקשרות אינו אלא כאשר יהיו הפרלופים מלבישים כפי אורת האורך דעו"ז שזכרנו לעיל, דהיינו להיות הפרלוף כולל מעשר ספירות בעו"ז שכל אחד מהן כלולה מעשר ספירות באורך, לאזי שפיר יס לומר להעשר ספירות לאורך דפרטות כל ספירה כללית מתחלפים עם הספירות הפרטיות דוגמתם בעשר ספירות דעו"ז, להעשר ספירות לאורך דפרטות הכתר מתחלפים עם הכתרים הפרטיים די"ס דעו"ז, והי"ס לאורך דפרטות החכמה דעו"ז מתחלפים עם החכמות הפרטיים הי"ס דעו"ז, וכן על דרך זה כולם, באופן שהספירות לאורך נתחלפו והלבישו בעו"ז, והספירות דעו"ז נתחלפו והלבישו באורך. וסדר זה לא יתכן לאמרו זולת כאשר יהיה הפרלוף כולל מעשר בעו"ז ומעשר באורך, מה שאין כן כאשר סדר עמידת הפרלופים הוא כפי אורת האורך לאורך שזכרנו בראשונה, ודאי שלא שייך ענין החילוף כמובן למשכיל. ומכל שכן שסדר ההתכללות אינו שייך לאמרו כפי האורה דעו"ז דעו"ז. ודוקא כפי אורה זו לאורך דעו"ז לבדה יעלו ויבאו דברי

מהר"א חזן בישוב השמועות לשער הכוונות.

אפם, כי למודעי אני כריך לכל דברינו אלו אינם כי אם לפשוטן של דברים ועל פי הבנת הלומד הפשוט

בתחלת למודו, אמנם כאשר יעמיק הלומד היטב לבדו יבין לענין ההתכללות והתקשרות יש מקום ליישב אף כפי אורת עמידת הפרטופים באופן לאורך לאורך ובאופן דעובי דעובי, ואכמל"ב עתה.

דרוש הדעת

עוד זאת ארווחנא, שעל פי אופן זה לאורך דעובי יתבאר יפה סדר עמידת הפרטופ הכללי דימי העומר כסדר דרוש הדעת, שנודע שדרוש זה – שמקורו טהור בשער ההקדמות דף ס"ה ע"ב ולהלן העתיקו מרן הרש"ש וקבעו תוך ספרו נהר שלום (דף מ"א מ"ב ולהלן) – כתב עליו מהרח"ו ז"ל כי "זולת זה הדרוש אין שום ידיעה שורשית בעניני העשר ספירות".

ומרן הרש"ש נוסף על שכללות הדרוש הנזכר היה יקר בעיניו כדלעיל, עוד זאת שחלוקה מחודשת זו היתה יקרה בעיניו עד למאוד, ולכן שנה צה בהקדמת רחובות הנהר דף ז' על דרך ח' ע"א, וחזר ושילשלה בנהר שלום דף י"ג על דרך, ועוד.

והנה על פי חלוקה זו יעלה יפה סדר המשכת המוחין דימי העומר, דבצבוע ראשון שבו נכנסים החכמות לאורך דחב"ד חגת"ס דעובי, הנה החכמות הללו הם הם עתיק דכורא דפרטות פרטופי חב"ד חגת"ס דעובי, ועל דרך זה בצבוע שני שבו נכנסים הבינות לאורך דחב"ד חגת"ס דעובי, הבינות הללו הם הם נוק' דעתיק דפרטות פרטופי חב"ד חגת"ס דעובי, והחסדים דלעת דצבוע שלישי הם א"א דכורא, והגבורות דלעת דצבוע רביעי – נוקבא דא"א, והחסדים דצבוע חמישי – אבא, והגבורות דצבוע ששי – אימא, והת"ת ומלכות דצבוע שביעי – ישכו"ת ויעקב ורחל. ונמצא כי בצבועה שבעות העומר נתקנים עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישכו"ת ויעקב ורחל דפרטות פרטופי חב"ד חגת"ס דעובי.

והנה בדרוש זה הנזכר קא משמע לן מהרח"ו ז"ל סדר חלוקה מחודש להעשר ספירות, והוא באופן שהעשר ספירות לאורך יתחלקו ל"ב פרטופים, דהחכמה שבמוח ימין היא כנגד עתיק דכורא, ובינה שבמוח שמאל כנגד נוק' דעתיק, והדעת שבאמצע הכלול מחסדים וגבורות כנגד א"א ונוקביה, והחסד שתחת החכמה מימין כנגד אבא, והגבורה שתחת הבינה משמאל כנגד אימא, והת"ת שתחת חו"ג דלעת שבה האמצעי כנגד ישכו"ת, ונלח שתחת החסד מימין כנגד ז"א שהוא ו"ק דמ"ה, והוד שתחת הגבורה משמאל כנגד נוק' דז"א שהיא ו"ק דב"ן הנקראת פעמים לאה, והיסוד שתחת הת"ת בקו האמצעי כנגד יעקב ורחל.

וחלוקה מעין זו בימי העומר, מקורה פתוח בדברי מרן ז"ל בנהר שלום דף ל"ז ע"ב ד"ה באופן, שכתב להדיא להמוחין לחו"ב וחו"ג דלעת הנמשכים בארבעה שבועות הראשונים לעומר – הם לפראפי עתיק ונוק' וא"א ונוק', והמוחין הנמשכים בשלשה השבועות האחרונים לעומר, המה לפראפי או"א ויססו"ת, עיי"ש, והרי לאוקמיה להפרכות הכללי גימיה העומר

כפי חלוקת הספירות לי"ב פרקופים דלרוש הדעת. וכן הנה מבואר יפה בדברי השד"ה ז"ל (שם) שכתב לבאר כסדר החלוקה הנזכר.

ופשוט כי כל עיקר סדר חלוקה זו לא יעלה ולא יבוא זולת כפי אורת האורך לעובי, דאילו כפי אורת האורך לאורך או העובי לעובי יוקשה מאוד לבאר בסדר הזה.

ד.

ליישב סדר המשכת המוחין משבוע ה' ואילך ע"פ צורת האורך דעובי

ומעתה נבוא לדון בס"ד בסדר המשכת המוחין מן השבוע חמישי ואילך, כי הגה בדברי הרז"ל בשעה"כ דרוש דרוש ו' לעומר (דף פ"ח סוף ע"ג) כתב לאמור כי "שבוע חמישי בחסד וכו', שבוע ראשון נכנס במח דחכמה דז"א, ועכשיו אנו ממשיכין אותו בחסד שבו". וכן כתב שם להלן (שם ע"ג) כי "שבוע ששי בגבורה וכו', מבינה לגבורה שבו וכו', שהיה צבינה

ויורד לגבורה שבו". וכיוצא בזה שם להלן (סוף ע"ג) "שבוע השביעי וכו' דלעת שבו לת"ת שבו". שמע מינה כי שבוע החמישי נמשכים המוחין מן החכמה שבה נמשכו שבוע הראשון אל החסד, ועל דרך זה שבוע ששי מן הבינה שבה נמשכו שבוע השני אל הגבורה, ושבוע שביעי מן הדעת שבו נמשכו שבוע השלישי והרביעי אל הת"ת.

להוביח מלשון הרז"ל דלא בצורת העובי דעובי

ותחילה וראש יס להוכיח מלשון זה כחד מאלו התרי אופנים שפתחנו בהם לעיל, או כפי אורך לאורך או כפי אורך לעובי, לפי שלשניהם יבוא סדר עמידת הפרקופים הפרטיים באורך, באופן שבשבוע ראשון נמשכים המוחין דחכמה לאורך העומדים במוח ימין דחז"ל חגת"ס, ושבוע חמישי נמשכים

המוחין דחסד אשר דלרועא ימינא דחז"ל חגת"ס תחת החכמות שבקו ימין, ונמלא כי אכן שבוע החמישי נמשכין המוחין מן החכמות לאורך אל החסדים לאורך אשר תחתיהם. ועל דרך זה שבוע ששי נמשכים המוחין מן הבינות לאורך שהם מוח שמאל שבתוכם נמשכו שבוע שני אל הגבורות אשר תחתיהם דלרועא

שמאלא, ועל דרך זה בשבוע שביעי מן הדעת אל הת"ת.

ואמנם הגם לדברי הרז"ל יעלו יפה לשני האופנים גם יחד כאשר יעלה האופן בתוך האופן, מכל מקום להיות דרוז רבותינו המפרשים ז"ל נושאי כלי מרן הרש"ש ז"ל סתמו דבריהם כדרך השנית לאורך לעושי, וכנזכר בדברינו לעיל, אמטו להכי אף אנו דרך זו נלך בהמשך דברינו בס"ד.

אלא שעל כל פנים הא ודאי דמהכא ראייה ברורה דלא כהאופן השלישי שהבאנו לעיל משמיה דהגר"י הלל שליט"א, דלדידיה נורת הפרטוק היא בעושי לעושי. לדעה זו לא יכוננו

דברי הרז"ל בהך דסדר המשכת המוחין משבוע חמישי ואילך, שהלא להמבואר בדעה זו עומדים כל הפרטוקים הן הכוללים והן הפרטוקים בהשואה אחת בעושי, באופן שכל פרטוק כללי כלול מכחז"ד חג"ת נהי"ס בעושי בהשואה אחת, ומעתה יפלא למה ימשכו המוחין מן החכמה לעושי אל החסד לעושי, וכי מה לחכמה העומדת בעושי סמוך אל הכתר לעושי, עם החסד העומד בעושי אחר החז"ד לעושי סמוך אל הגבורות דדעת, בין הגבורות דדעת לגבורה, וכי מאיזה טעם יהיו המוחין מדלגים והולכים מן החכמה אל החסד ומן הדינה אל הגבורה וכו', וכו'.

צ"ע ענין העלאת הברורים מן השבוע החמישי ואילך

ומאי דפש גבן להבין בהך סדרא דהעלאת הברורים והמשכת המוחין אשר משבוע חמישי ולהלן, הוא דהנה עלה בידנו דבשבוע חמישי נמשכין המוחין מן החכמה אל החסד, כלומר, מן החכמות הפרטוקים לאורך דחז"ד חג"ת נהי"ס לעושי, אל החסדים הפרטוקים לאורך שחתיהם.

אלא שמעתה נמלא ששוב אין כאן העלאת ברורים והמשכת מוחין חדשים, כי אם דחיית המוחין בלבד, שהלא כבר נתבררו הברורים כולם, ועלו מבי"ע לאילנות, ומשם והלאה עלו עוד עד רום המעלות, ונתקנו על ידי זוג ע"ב דע"ב וע"ב דס"ג, וירדו ונשתלשלו על ידי זוגים מפרטוק לפרטוק, עד

שנכנסו תוך חז"ד דז"א, וכל זה בהמשך הארבעה שבועות הראשונים לעומר, ומכאן ואילך כלום אינם חסרים עוד זולת דחייתם מחז"ד לחג"ת, והוא מן השבוע החמישי לעומר ואילך, שבשבוע חמישי נדחים המוחין מחכמה לחסד, ובשבוע ששי מהדינה לגבורה, ובשבוע שביעי מדעת לת"ת, ואם כנים דברינו אם כן כ"ע מהו זה שסידר לנו מרן הרש"ש סדר העלאת הברורים אף בשלשה שבועות האחרונים כדרך שסידר בארבעה שבועות הראשונות. והלא לא קרב זה אל זה, דאלו יש בהן העלאת ברורים והמשכת מוחין חדשים ואלו האחרונים אין בהן כי אם דחיית המוחין מן החז"ד לחג"ת.

מדברי מרן הרש"ש ב"ש ב"ש בתמיהה הנוכרת

חדשים הנתקנים ע"י הפרלופים העליונים ההם שכבר נתקנו [בארבעה שבועות ראשונות] שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק', עכ"ל הקדוש.

והנה כל עובר ישתומם, לדברות קדש מחזי כסתראי מרישא לסיפא, דברישא קאמר כי בשלשה שבועות אחרונות נמשכים מוחין חדשים לפרלופי חג"ת שהם פרלופי או"א ויסקו"ת על פי סדר חלוקת הפרלופים דדרוש הדעת שנתבאר לעיל, "ואינו התפשטות המוחין דחג"ת מן המוחין דחב"ד שנתפשטו בארבעה שבועות בחב"ד שהם פרלופי עתיק ונוק' וא"א ונוק', אלא מוחין שלמים". וטרם יבא הדיו שניה טעמו ואמר כי "המשכת המוחין האלו לחג"ת היה על ידי הפרלופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק'". משמע דהיינו כסדר התפשטות המוחין לכל פרלופי מיניה וביה, מן החב"ד אשר בראש הפרלופי אל החג"ת דגופא דהפרלופי הוא עצמו, והיינו לכאורה בדרך לחיות.

ואבן כבר עמדו בזה ובכיוולא בזה רבותינו המפרשים ז"ל, ומהם בקנין פירות להרב יר"א ז"ל סימן ל' (עמוד ע"ח ע"ט), עלי נהר דף כ"ד ע"ג ד"ה והנה (בהגדמ"ח עמוד פ"ג), שיערי רחמים ח"א סימן קכ"א (דף מ"ב ע"ב) ומשם בפאת השד"ה עמוד קכ"ד, ועוד בשיערי רחמים שם סימן קכ"ו (דף מ"ג ע"ב).

והנה בגוף הדבר כבר נרגש מרן הרש"ש גופא בנהר שלום דף ל"ז ע"ב, וזה לשונו, ובזה נבין ענין כונת המשכת האלם דמוחין הנמשכים על ידי הצרכה דכל לילה משלשה שבועות אחרונות, שהם מוחין שלמים בכל התשע נקודות לפרלופי חג"ת הכוללים, ואינו התפשטות מוחין דחג"ת מן המוחין דחב"ד שנתפשטו בארבעה שבועות הראשונות בחב"ד, אלא מוחין שלמים, כי כל הלילות שוים במליאותם, כי החו"ב והחו"ג שנמשכו בארבעה שבועות הראשונות הם לפרלופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' וכו' דזו"ן הכוללים, ובשלשה שבועות אחרונות הם לאו"א ויסקו"ת וכו' דזו"ן הכוללים, ונשארו נה"י שהם זו"ן ויעקב ורחל וכו' דזו"ן הכוללים לליל שבועות.

באופן כי בארבעה שבועות הראשונות נתפשטו המוחין דחב"ד שהם פרלופי עתיק ונוק' וא"א ונוק', ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם, ונגמרו להתקן וכו', ובשלשה שבועות האחרונות נמשכו ונתפשטו המוחין דחג"ת שהם פרלופי או"א ויסקו"ת עד למטה בנה"י שלהם, והמשכת המוחין האלו לחג"ת היה על ידי הפרלופים ההם דחב"ד שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק'.

ובזה יבוא הכל על נכון, כי הם חג"ת שתחת החב"ד, והם פרלופים כוללים שצריכים מוחין שלמים בכל הט' נקודות וכו', ולריך צרכה בכל לילה להמשיך אלם דמוחין שלמים מצירורים

ביאור היר"א בדברי מרן ז"ל

דא"ק נדבקים במאלין, וזהו גמר תיקונם.

ובן הוא מבואר בדברי הרב תורת חכם דף ל"ח ע"א, "וכבר קבלנו ממו"ה (הרש"ש) ז"ל שז"ן של אתמול הם או"א של היום, להינין שהנה"י שהם בחי' ז"ן בערך החג"ת, עלו אתמול במדרגת חג"ת על ידי המוחין של התפלה של אתמול, ונעשו בחי' או"א, והם המתקנים וממשיכים מוחין לנה"י של היום שהם בחי' ז"ן של היום שהם בחי' התפלה שממשיכין החג"ת לנה"י והחז"ל לחג"ת". והוא הדין בכלן כן הוא, לאחר שנתקנו החז"ל בהמשך הארבע שבעות הראשונות, עלו ונעשו או"א לחג"ת המתקנים בשלש שבעות האחרונות הנקראים ז"ן, והם המתקנים וממשיכים המוחין לחג"ת.

ובזה יבואו דברות קדשו על נכון מבלי סתירה, לפי שאכן בשלשה שבעות אחרונות נמשכים מוחין חדשים לפרופי חג"ת על ידי פרופי חז"ל הנקראים או"א לערכם, וכדאמר בסיפא, "והמשכת המוחין האלו לחג"ת היה על ידי הפרלופים ההם לחז"ל שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק'". ומאי דאמר ברישא "ואינו התפשטות המוחין לחג"ת מן המוחין לחז"ל שנתפשטו בארבעה שבעות בחז"ל שהם פרופי עתיק ונוק' וא"א ונוק', אלא מוחין שלמים". כוונתו להורות שהמשכה זו לשלשה שבעות אחרונות אינה כסדר התפשטות ודחיית המוחין מן החז"ל לכל פרלופ אל החג"ת

ועיין היטב בדברי היר"א שם, ומשם באר"ה להחז"ל שהם פרלופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' אשר נתקנו בארבעה שבעות הראשונות לעומר, על ידי תיקונם עלו ונעשו בחינת או"א ויסקו"ת לערך החג"ת שהם פרלופי או"א ויסקו"ת המתקנים בשלשה שבעות האחרונות, והחג"ת הללו נחשבים ז"ן לערך החז"ל, ועל דרך שנודע דסדר המשכת המוחין בכל מקום הוא שהמוחין נמשכים מאו"א ויסקו"ת לזו"ן, כן הוא בכלן, שהמוחין לחג"ת הנקראים עתה ז"ן נמשכים מחז"ל הנקראים לערכם או"א ויסקו"ת, וכדמצינו כיוצא בזה בכמה מקומות, לאחר שנתקנו הזו"ן של היום ועלו והלבישו ליסקו"ת, נעשים הם עכמס בחינת יסקו"ת לערך הזו"ן העתידים להתחלק למחר, ומעין המבואר בהקדמת המעביר (נהר שלום דף כ"ד ע"א ד"ה והז"ן) דז"ן של אתמול נעשים או"א לערך הזו"ן של היום ותו"ד שם, דבכל יום עולים הדיוררים מפרלופ לפרלופ עד שהפרלופ העליון הסמוד לא"ס נדבק במאלין, וכגון דיום א' עולים דיוררי ז"ן ונתקנים בסוד מוחין לזו"ן, וזו"ן דיום אתמול עולים היום ומלבישים ליסקו"ת, ושוב דיום שני עולים אלו הזו"ן דיום א' דמיתקרי עתה יסקו"ת ומלבישים לאו"א עילאין, ודיום השלישי חוזרים ועולים ועולים או"א עילאין שהם ז"ן דתמול שלשום ועולים ומלבישים לא"א, וכן על דרך זה עד שבגמר עלייתן משהגיעו לגולגלתא דכתר

דהפרטוף ההוא עצמו מיניה וביה, לפי שהחז"ל הללו הנתקנים בארבע שבועות הראשונות המה פרטופים שלמים דעתיק ונוק' וא"א ונוק', ועל דרך זה החג"ת הנתקנים בשלש שבועות האחרונות אף המה פרטופים שלמים דא"א וישסו"ת, ונמצא כי המשכה זו דמחז"ל לחג"ת אינה כדחיית המוחין דפרטות העשר ספירות דכל פרטוף מיניה וביה, אלא כהמשכת המוחין מפרטוף לפרטוף אשר לצורך המשכתם בהכרח שיזדווג הפרטוף העליון הנקרא א"א ומזווגו ימשכו המוחין לפרטוף התחתון הנקרא ז"ן.

והיינו דמסיים מרן הרש"ס ז"ל בדברות קדשו שזכרנו לעיל "ובזה יבוא הכל על נכון, כי הם חג"ת שתחת החז"ל [אלא שאינם כחג"ת דכל פרטוף העומדים תחת החז"ל דהפרטוף ההוא עצמו, שבכגון דא אין צורך כי אם להמשיך המוחין בדרך דחיות מן החז"ל שבראש הפרטוף אל החג"ת דהפרטוף ההוא עצמו, אלא -] והם פרטופים כוללים שאריכים מוחין שלמים בכל ה' נקודות וכו', ואריך ברכה בכל לילה להמשיך אלם דמוחין שלמים וכו'".

ה.

כל פרטוף כלול מג' פרטופים המלבישים בעובי זה למטה מזה

ולבאר הענין ביתר שאת יס' לפרש בס"ד דסדר עמידת החז"ל חג"ת נהי"ס דאורך דפרטות כל פרטוף מפרטופי החז"ל חגת"ס דעובי הנתקנים בימי העומר, הוא על דרך היחוד המסודר בסידור שלפנינו בסיום ברכת שים שלו' דעמידה, שסידר תחילה הכתר דעובי (סידור היר"א ח"א עמוד 713), וסמוך לו חז"ל דעובי (ס' עמוד 716), וסמוך להם הו"ק דעובי (ס' עמוד 718), וכל אחד מן השלשה

כלול דפרטותו מעשר ספירות באורך זה תחת זה בצורת קוין, ובכל אחד מאלו השלשה פרטופי עובי סידר זיווג בפני עצמו, וסדר המשכת המוחין בפני עצמו בכלהו עשר ספירות דפרטות הפרטוף ההוא (א). ואף על פי ששלושתן בכללות פרטוף אחד המה, מכל מקום יתפרט הפרטוף לשלשה פרטופים פרטיים דעובי שכל אחד מהם כלול מעשר ספירות באורך. וזה

כיוור:

א. עיין בזה להרב פתח עינים דף מ"ח ע"א אות י"ג, שו"ת דע"ה והשכל ח"ג סימן ג', שערי רחמים ח"ג סימן קמ"ג, והיינו דלא כדעת הרב עלי נהר אות מ"ט דסבירא ליה דסדר הכוונות דהיחוד דשים שלום הוא באורך, ואכמ"ל. ובגוף הזווג הנזכר עיין עוד בספר פתח עינים החדש חלק כוונות העמידה דביאורו לכוונת הזווג דברכת שים שלו', שהרחיב הביאור צווגים הנזכרים הנעשים שם.

<p>פרצוף הכתר (חב"ד) כתר חכמה בינה דעת</p> <p>חסד גבורה</p> <p>ת"ת</p> <p>נצח הוד</p> <p>יסוד</p>	<p>פרצוף החב"ד (חג"ת) כתר חכמה בינה דעת</p> <p>חסד גבורה ת"ת</p> <p>נצח הוד יסוד</p>	<p>פרצוף הו"ק (נה"י) כתר חכמה בינה דעת חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד</p>
--	---	--

החב"ד (7) מתפשט מראש הפרצוף עד סופו, פרצוף החב"ד (7) (ופעמים נקרא פרצוף החג"ת) מלביש עליו מן הגרון דפרצוף החב"ד עד סופו, ופרצוף הו"ק (7) (ופעמים נקרא פרצוף הנה"י) מן הנה"י דפרצוף החב"ד ועד סיום רגלי הפרצוף. ונמצא כי פרצוף החב"ד הוא הפרצוף הפנימי, החג"ת הוא התיכון, והנה"י החיצון, ורגלי שלשתם יסתיימו בשוה, ובראשיהם יפרדו. (ב)

וחדושו הוא, לפי שעל פי חלוקה זו נמצא דבכל מקום שתמצא פרצוף אחד דעובי הכלול מעשר ספירות

והנה כל אלו השלשה פרצופי עובי, כתר חב"ד וו"ק, בין כולם אינם אלא פרטי האורך דפרצוף אחד דעובי, כי אכן המתבונן היטב בדברי מנן הרש"ש במקומות רבים, דענינו יראה דדרך הרש"ש לפרט הפרצוף האחד הכלול בפירוטו מעשר ספירות באורך, לשלשה פרצופים דעובי אשר בראשיהם יפרדו, ורגליהם מסתיימים בשוה בסיום קומת הפרצוף, באופן שהעשר ספירות באורך שהם כחב"ד חג"ת ונה"י, לדעת הרש"ש שלשה פרצופים המה המלבישים זה על זה דעובי, פרצוף הכתר (ופעמים נקרא פרצוף

ב. ששים שלוש תפס סדר חלוקת הפרצוף לשלשה פרצופי כתר, חב"ד, וו"ק, ואולם דענינא דעומר יבוא סדר חלוקת הפרצוף לשלשה פרצופי חב"ד חג"ת נה"י, והיינו הכ כמבואר בהקדמת רחובות הנהר דף ז' ע"ד ח' ע"א ובהנה שלוש דף י"ג ע"ד, עיין שם.

לאורך, אין ההבנה כפי פשוטו של מקרא שהעשר ספירות הללו לאורך עומדות זו תחת זו בצורת קוים, אלא מתלבשים המה זה על זה על דרך סדר הלבשת הפרטופים המלבישים זה לזה, ונמצא דיך לו לכל פרטוף פרטי שלשה פרטופים באורך ובעוצי המלבישים זה את זה וזה למטה מזה, והם חב"ד חג"ת נה"י. פרטוף החב"ד בראש הפרטוף מזריח מן הקלה אל הקלה, ועל גביו פרטוף החג"ת מן הגרון פרטוף החב"ד ולמטה, ועליו פרטוף הגה"י מן הנחך פרטוף החב"ד ולמטה.

הוא מכוסה וטמון תוך פרטוף החג"ת, ואף פרטוף החג"ת אינו מגולה כי אם עד כנגד הגה"י דפרטוף החב"ד, ומשם ולמטה הוא מכוסה וטמון תוך פרטוף הגה"י, ונמצא דלמעשה אין ניכר בפרטוף זה היותו כלול משלשה פעמים עשר ספירות, כי אם היותו כלול מעשר ספירות לבדם, אלא שהחב"ד שבו הם מן החב"ד דהפרטוף הפנימי, החג"ת שבו מן החב"ד דהפרטוף האמצעי, והגה"י שבו מן העשר ספירות דהפרטוף החיצון.

והלבשה זו היא הנקראת בשם הלבשת אורך ועוצי, שמאל היות השלשה פרטופים הנזכרים מלבישים זה את זה דומיא דהלבשת העוצי, נקרא בשם הלבשה בעוצי, ומאל היותם מלבישים זה למטה מזה ולא בהשוואה אחת, דומיא דהלבשת האורך, נקרא בשם הלבשה באורך.

ומה שפרטוף זה נקרא בשם פרטוף עוצי אחד בן עשר ספירות באורך, הוא לפי שכך באמת נראה הפרטוף לעינים, כפרטוף אחד בן עשר ספירות, ואין ניכר בו היותו כלול משלשה פרטופים, שהרי פרטוף החב"ד שבו אינו מגולה אלא בראשו, ואילו מן הגרון שבו ולמטה הרי

החב"ד דעומר והחג"ת ב' פרטופים המה, וא"א להמשיך המוחין מזה לזה זולת על ידי זוג

ופרטוף החג"ת ופרטוף הגה"י ועל דרך שנתבאר. ונודע שהפרטוף יס בין סדר המשכת המוחין בעשר ספירות לכל פרטוף מיניה וביה, דהיינו להמשיך מן החב"ד לכל פרטוף אל החג"ת דהפרטוף ההוא עצמו, וכן מן החג"ת דהפרטוף ההוא עצמו אל הגה"י דלילה, לבין המשכת המוחין מפרטוף לפרטוף. דסדר המשכת המוחין בעשר ספירות לכל פרטוף מיניה וביה, הוא בדרך של דחיות,

ושמע מינה מהקדמה זו לכל פרטוף הכלול מעשר ספירות באורך, אליבא דאמת אינו אלא שלשה פרטופים, חב"ד, חג"ת, נה"י, המלבישים זה על זה וזה למטה מזה. ומהשתא יס לומר דהכי נמי כן הוא בסוגיין, דהעשר ספירות הפרטיים לאורך לכל ספירה מחב"ד חג"ת"ס לעוצי התקנים דימי דעומר, אינם פרטוף אחד בעוצי הכלול בפרטותו מעשר ספירות פרטיים באורך, אלא שלשה פרטופים המה, פרטוף החב"ד

אבל סדר המשכת המוחין מפרטוף לפרטוף אינו בדרך של דחיות, אלא דוקא בדרך זוג, ומעין המשכת המוחין מע"ב וס"ג דא"ק לעתיק, ומעתיק לא"א, ומא"א לאו"א וכו', שכל זה אינו אלא דוקא על ידי זווגים, כי כך היא המדה אין המוחין נמשכין מפרטוף לפרטוף זולת על ידי זוג הפרטוף העליון.

לכן בכדי להמשיך המוחין מן החכמה שהיא קו ימין דהפרטוף העליון, אל החסד שהוא קו ימין דהפרטוף שתחתיו, בהכרח שיזדווגו הדכר ונוק' דפרטות החכמה ההיא, שבאופן זה דייקא יוכלו המוחין להמשיך לתוך החסד.

והבי נמי בימי העומר כן הוא, דלפי שנתבאר דהחצ"ד דימי העומר אשר בתוכם נמשכים המוחין במשך הארבעה שבועות ראשונים של העומר, והחג"ת של העומר, אשר בתוכם נמשכים המוחין במשך השלשה שבועות האחרונים, שני פרטופים חלוקים המה,

ובזה שכתב הרז"ל כי בשבוע חמישי נמשכין המוחין מן החכמה אל החסד, אין פירושו בדרך דחיה בעלמא בדרך דחיית המוחין מן החצ"ד לכל פרטוף אל החג"ת של הפרטוף ההוא עצמו מיניה וביה, דהא אוקמינן דהחצ"ד והחג"ת שני פרטופים המה, אלא דוקא בדרך של זוג, וכאמור.

1.

המוחין דפרצוף החג"ת נמשכים מפרצופי החג"ת דפרטות כל הפרצופים העליונים

איברא, אף עתה אחר עלות האמור כי חצ"ד וחג"ת שני פרטופים המה, עדיין לא העלינו ארוכה מה לורך יש בהעלאת הציורים דחג"ת בשלשה שבועות אחרונים, ולמה לא יהיה די בהמשכת המוחין לבד מן החצ"ד אל החג"ת, שהלא נודע שסדר העלאת הציורים והמשכת המוחין הוא באופן שבתחילה מתצדדים צירורי כל הפרטופים, ועולים צירורי כל פרטוף להפרטוף העליון שעל גבו, וסדר העלאת הציורים מתחיל מתחל לעילא, דתחילה מתצדדים צירורי זו"ן ועולים ליסוד"ת, ואחריהם מתצדדים צירורי יסוד"ת

ועולים לאו"א, ועל דרך זה עד שמתצדדים צירורי עתיק ועולים לע"ב וס"ג דא"ק, ומעתה לאחר גמר סדר העלאת הציורים מסיפא לכל דרגין עד רום המעלות, אזי מזדווגים ע"ב וס"ג דא"ק, ומולידים מזווגם תשלום המוחין דט"ס דב"ן וי"ס דמ"ה המתייחסים לכל הפרטופים, ויורדים ומשתלשלים מעילא לתתא מפרטוף לפרטוף על ידי זווגים, וכל פרטוף נוטל המובחר לחלקו וממשיך השאר לפרטוף התחתון ממנו, דמזווג ע"ב וס"ג דא"ק נמשכים כל המוחין לעתיק, ועתיק לוקח המובחר לחלקו וממשיך השאר לא"א, וכן עושה א"א שנוטל

המובחר לחלקו וממשיך השאר לאו"א, ועל דרך זה מאו"א ליסקו"ת ומיסקו"ת לזו"ן.

ונמצא כי טרם זווג ע"ב וס"ג דא"ק כבר נתבררו ועלו בירורי כל הפרלופים עד רום המעלות, ואחר זווגם שוב אין לורך לעוד עליית בירורים נוספת לורך המשכת וירידת המוחין מפרלוף לפרלוף, אלא משתלשלים ויורדים על ידי זווגים כסדר האמור, ולכאורה כסדר הזה כן הוא גם בימי העומר, שצארכעה שבעות הראשונים לעומר כבר נתבררו ועלו בירורי כל הפרלופים, מבירורי הפרלוף היותר תחתון עד בירורי הפרלוף היותר עליון, וכבר עלו כולם כל אחד למקומו, עד שעלו בירורי עתיק לע"ב וס"ג דא"ק, ונזדווגו ע"ב וס"ג דא"ק, והולידו מזווגם תשלוס המוחין דכל הפרלופים, ובמשך הצארכעה שבעות הראשונים ירדו המוחין מעילא לתתא מפרלוף לפרלוף עד שנכנסו תוך חב"ד לזו"ן הנקראים או"א לערך החג"ת, ומעתה בשלשה שבעות אחרונים כלום אינם חסרים זולת המשכתם מן החב"ד הנקראים או"א אל החג"ת הנקראים זו"ן, ולמה זה מראה בחזרת לחזור ולהעלות הבירורים אחרית כראשית מתתא לעילא עד לע"ב וס"ג ולחזור ולהמשיכם מעילא לתתא עד לחג"ת הנקראים זו"ן.

ויש לומר בע"ה, דעל דרך שנתבאר בז"א שהעשר ספירות שלו אינם אלא שלשה פרלופי חב"ד חג"ת נה"י

לאורך ודעובי, כן הוא על דרך זה בכל הפרלופים העליונים אשר למעלה מז"א, דסדר התחלקות כל הפרלופים שזה הוא, דיסקו"ת שממנו נמשכים המוחין לז"א, כלול גם הוא מכל הפרטות הנזכרת, שאף הוא כל פרלוף מן החב"ד חג"ת"ס דעובי דיליה כלול מעשר ספירות לאורך שהם עצמם שלשה פרלופים דעובי ובאורך על דרך שנתבאר בז"א.

ונודע מדברי מרן הרש"ס צנהר שלום סוף הקדמת מטבע ברכה ד"ה ארמנס (דף כ"ב ע"ב) דסדר המשכת המוחין בכל מקום, הוא מאותם הפרלופים העליונים דוגמת הפרט ההוא שבתוכו נמשכים המוחין בזו"ן, וכגון בצרכת על נטילת ידיים דשחרית שבו נמשכים המוחין לא"א דז"א, יכוין להמשיך מכל פרלופי א"א דפרטות הפרלופים העליונים, מא"א דעתיק לא"א דא"א ומא"א דא"א לא"א דאו"א וכו'.

ועל פי זה יש לומר דאף בפרלופי החב"ד וחג"ת דכל פרלוף כן הוא, דלהיות שפרלוף החג"ת דכל פרלוף אינו מלביש באורך לבד תחת החב"ד, אלא באורך ודעובי, דהיינו על גבי פרלוף החב"ד מן הגרון דיליה ולמטה, לכן בהכרח שהמוחין הנמשכים בו ימשכו מפרלופי החג"ת הפרטיים לאורך ודעובי דפרטות כל הפרלופים העליונים, דהיינו מפרלופי החג"ת לאורך דעובי לע"ב וס"ג דא"ק לפרלוף חג"ת דעתיק, ומשם על ידי זווג לפרלוף החג"ת דא"א, ומשם על ידי זווג לפרלוף החג"ת דאו"א וכו'. וזה כיורו:

סדר המשבת המוחין דנה"י	סדר המשבת המוחין דחג"ת	סדר המשבת המוחין דחב"ד	
נה"י	חג"ת ↓	חב"ד ↓	א"א
↓ נה"י	חג"ת ↓	חב"ד ↓	או"א
↓ נה"י	חג"ת ↓	חב"ד ↓	ישכ"ת
↓ נה"י	חג"ת	חב"ד	זו"ן

בשלה שבעות אלה להעלות
הזירורים ולחזור ולכוין כל סדר העליה
מתחל לעילא, זירורי חג"ת דזו"ן
לחג"ת דיסכ"ת, וזירורי חג"ת
דיסכ"ת לחג"ת דאו"א וכו' עד רוס
המעלות, ומזווגים ע"ב וס"ג דא"ק,
וממשיכים מזווגם תשלוס המוחין דט"ס
דז"ן וי"ס דמ"ה דפראפי החג"ת לכל
הפראופים, ויורדים ונמשכים לפראוף
החג"ת דעתיק, ומשם לפראוף החג"ת
דא"א וכו', עד שירידים ומתפשטים
בעשר ספירות דפרטות פראוף החג"ת
דזו"ן.

(ובין תבין כי איור זה דלעיל הוא דפראוף אחד
מחוד שבעה פראפי חב"ד חגת"ס
דעובי, וכיור הזה כן הוא דכולם, שכל אחד
מהם כולל מעשר ספירות באורך ועובי על דרך
שנחבאר).

ומעתה יס לומר דבארבעה שבעות
הראשונים לעומר לא נתבררו
אלא זירורי פראפי החב"ד לכל
הפראופים, והם שכלו כסדר הנזכר,
דזירורי חב"ד דזו"ן עלו לחב"ד
דיסכ"ת, וזירורי חב"ד דיסכ"ת
לחב"ד דאו"א, וכן על דרך זה עד ע"ב
וס"ג דא"ק, ונזווגו ע"ב וס"ג דא"ק
והולידו המוחין דפראפי החב"ד לכל
הפראופים, וירדו ונמשכו לפראוף
החב"ד דעתיק, ומשם לפראוף החב"ד
דא"א, ומשם לפראוף החב"ד דאו"א
וחב"ד דיסכ"ת ומשם ירדו ונתפשטו
בעשר ספירות דפרטות פראוף החב"ד
דזו"ן, ואולם עדיין לא נתבררו ולא
נתקנו זירורי פראפי החג"ת דפרטות
כל הפראופים, והם המתבררים ונתקנים
בשלה שבעות אחרונים, ולכן יס לורך

הכלל והפרט שוים לגמרי

והנה על פי דרך זה נמצא להדחיות ענין בפני עצמו הוא, והמשכת המוחין ענין בפני עצמו הוא, דייקא פרטי הספירות לאורך דכל פרט ופרט פרטי מיניה וביה, שהן הפרט האחרון שאפשר לפרט, הם לבדם נמשכין בדרך דחיות בעלמא, מה שאין כן הפרטופים הפרטיים דכל פרט ופרט פרטי, וכגון הכא בשלשה פרטי האורך ועובי דכל פרט, אינן נמשכין בדרך דחיות בעלמא, כי אם בדרך המשכת מוחין הנעשה בכח העלאת בירורין עד לע"ב וס"ג לאורך, וכל פרט פרטי מקבל מן הפרטופים הפרטיים דוגמתו בעליונים עד רום המעלות.

ועיקר החידוש דקא משמע לן בזה הוא, דלא זו בלבד שהמוחין הנמשכים להפרטופים הכוללים שהם פרטופי העובי, כדוגמת פרטופי חב"ד חגת"ס דז"א המלבישים בעובי בהשואה אחת, נמשכים מן הפרטופים העליונים דוגמתם מראש א"ק עד סוף העשיה, וכגון המוחין דפרטופי החכמה דעובי, נמשכים מפרטופי החכמה דעובי דכל הפרטופים העליונים מראש א"ק עד סוף העשיה, ועל דרך זה המוחין דפרטופי הבינה דעובי וכו'. אלא אף גם זאת כל פרטופי פרטי מפרטי פרטופי חב"ד חגת"ס הכוללים דעובי, דהוה אמינא להיותו פרטופי פרטי דינו כפרטופי האורך, אפילו הכי קא משמע לן דסוף כל סוף להיותו גם הוא

מלביש באורך ובעובי, ועל דרך המבואר, דמלביש בעובי על גבי הפרטופי העליון ממנו למחאה לשליש וכו', דינו כדין פרטופי העובי, שאף המוחין הנמשכים בו נמשכים מן הפרטופים העליונים דוגמתם מראש א"ק עד סוף העשיה, ולאורך המשכת המוחין בתוכו בהכרח להעלות הציוריים לכל הפרטופים הפרטיים שדוגמתו בעליונים וכו', הכל על דרך הפרטופים הכוללים. וכגון הך לאוקמינן בסוגיין דהמוחין הנמשכים לפרטופי החג"ת הפרטיים המלבישים מן הגרון דפרטופי החב"ד הפרטיים ולמטה, נמשכים מפרטופי החג"ת דכל הפרטופים העליונים מרום המעלות, ועל דרך זה פרטופי הגה"י הפרטיים המלבישים על פרטופי החג"ת מן החזה ולמטה, נמשכים מפרטופי הגה"י דכל הפרטופים העליונים מרום המעלות.

והענין יוצן על פי הכלל הגדול המסור בידינו שכל מה שיש בכלל יש בפרט, כי הפרט והכלל שוים לגמרי, כמבואר בע"ח שער ל' פ"ו (ח"ב דף ל' ע"ב), ובחידושים מפורדים ומלוקטים למרן הרש"ש ז"ל אות י"ח (ע"ח שער ל' סוף פ"ו דף ל"א ע"א), עיין סם. דכלל זה תוקפו גם בכאן, דעל דרך שהכלל כלול מכל הפרטות הנזכרת ואין המוחין נמשכים בו אלא מן הפרטופים אשר דוגמתו בעליונים, כן הוא על דרך זה בפרטי פרטופי כל פרטופי כללי.

פרצוף החב"ד נקראים או"א לפרצוף החג"ת

יהיו הזו"ן דיוס ראשון המתייחסים לא"ק ואזי"ע דחסד נעשים או"א לזו"ן דיוס שני המתייחסים לא"ק ואזי"ע דגבורה, הא ודאי מן הראוי שאו"א לא"ק ואזי"ע דגבורה הם המה יהיו נחשבים לאו"א לזו"ן דיוס שני, כל מין למינו יסכון.

ואמנם נראה כי מרן הרש"ש כיון לטמון ברמז בדברות קדשו אלו כי אכן זו"ן דיוס ראשון הם הנעשים או"א לזו"ן דיוס שני, והוא לפי סדר הלכשת הפרצופים לכל ימות עולם הוא באורך ועוצי על דרך שנתבאר לעיל בענין הלכשת שלשה פרצופי חב"ד חג"ת נה"י דכל פרצוף, וכמבואר בדברי הרש"ש בנהר שלום דף י"ג ע"א "כי כל אלו המאורות ילאו ונתפשטו ונשתלשלו כל אחד כפי שיעור הציור והתיקון הכריז להם וכו', וכולם מאור המאכיל ילאו ונתפשטו מדרגה למטה ממדרגה ומדרגה לפנים ממדרגה מראש א"ק עד סוף העשיה, ונפרטו לכמה אלפי רבבות עולמות לא"ק ואזי"ע זה לפנים מזה", עיין שם. (ג)

שבוע מינה כי הפרצופים דיוס ראשון ודיוס שני וכו' כולם מלבישים זה לפנים מזה וזה למעלה מזה, דהפרצופים הנתקנים ביוס ראשון

ברם, קושטא קאמינא דלהמבואר עתה לא יעלו יפה דברי הרז"ל בשעה"כ דרוק י"צ הנזכרים לעיל, דקאמר דבשלשה שבועות אחרונים נמשכים המוחין מפרצופי החב"ד שבהם נמשכו המוחין בארבעה שבועות ראשונים לפרצופי החג"ת, שהלא להמבואר בדברינו נמצא דהמוחין הנמשכים לפרצופי החג"ת אינם נמשכים דרך פרצופי החב"ד, אלא מרום המעלות דרך פרצופי החג"ת דפרטות כל הפרצופים העליונים.

והנראה בזה בס"ד על פי דברי מרן הרש"ש בהקדמת המעביר (נהר שלום דף כ"ד ע"א ד"ה והזו"ן) שהובאו לעיל אות ד', דלפי שבכל יום עולים כל הפרצופים מדרגה למעלה ממדרגה לכן נמצא כי זו"ן של אתמול הם עצמם נעשים או"א לערך הזו"ן של היום, יעויין שם. ולכאורה הוא פלא, שהלא נודע שיוס ראשון בחסד ויוס שני בגבורה וכו', וכמבואר בנהר שלום דף כ"ד ע"ב, כ"ה ע"א, ובכל יום נתקנים א"ק ואזי"ע המתייחסים להיום הוא דייקא מבלי עירוב זולתם, כמבואר בנהר שלום דף כ"ה ע"א שם ולעיל מינה דף י"ג ע"א וע"ב, דכיון שכן הוא הגע עצמך למה

ג. ומה שבהמשך דברי הרש"ש שם הולך ומבאר כי כולם מלבישים בהשואה אחת, וכן הוא בכמה מקומות, יתבאר על פי דיני גידול הפרצוף, ואכ"ס.

מלבישים בפנימיות הפרלופים הנתקנים
 ביום שני, אלא שאותם דיום ראשון
 מלבישים מדרגה אחת גבוה יותר מן
 הפרלופים דיום שני, וכן הוא כסדר הזה
 כל ימות עולם, מיום ליום לשבוע
 ומשבוע לשבוע לחודש וכו'. ונמצא כי
 זו"ן הנתקנים ביום ראשון, להיותם
 מלבישים מדרגה אחת למעלה מזו"ן
 דיום שני, הרי הם מלבישים בהשוואה
 אחת לאור"א דיום שני, זו"ן דיום ראשון
 מלבישים מצפנים ועליהם מלבישים
 אור"א דיום שני, והבן.

והיינו דקא משמע לן מרן הרש"ש
 ז"ל, דהגם שאור"א דא"ק
 ואצ"ע דיום שני הם הם הנקראים
 אור"א לערך זו"ן דיום שני, שהרי על
 ידיהם נתקנים צירורי זו"ן דיום שני,
 מכל מקום להיות שזו"ן דיום ראשון
 מלבישים בפנימיותם, חשובים גם הם
 כאור"א לזו"ן דיום שני, ולא עוד אלא
 שלהיותם מלבישים תוך פנימיות אור"א
 דיום שני, וכנשמה בגוף, לכן עיקר
 תיקון זו"ן דיום שני נעשה על ידיהם
 דייקא, ולהכי עיקר שם אור"א לערך
 זו"ן דיום שני, אינו מתייחס על אור"א
 דא"ק ואצ"ע דיום שני, אלא על זו"ן
 דא"ק ואצ"ע דיום ראשון.

והידוע זה שחידש מרן ז"ל שם צנה
 בנין אב לכל מקום שתמצא
 כיוצא בו, וכגון בסוגיין דספירת
 העומר, לזהיות שפרלופי חצ"ד וחג"ת
 מלבישים זה על זה וזה למטה מזה,
 באופן שפרלופי החצ"ד דזו"ן שנתקן

בארבעה שבועות ראשונים מלביש
 למעלה מפרלופי החג"ת דזו"ן הנתקן
 בשלשה שבועות האחרונים, והרי הוא
 מלביש בפנימיות אור"א דפרלופי החג"ת
 דכללות, לכן הגם שפרלופי החג"ת עצמו
 כלול מא"ק ואצ"ע המתייחסים אליו,
 וחג"ת דאור"א הם המה הנחשבים אור"א
 לחג"ת דזו"ן, והמוחין הנמשכים לחג"ת
 דזו"ן נמשכים ויורדים מרום המעלות
 דרך רלפי החג"ת לכל הפרלופים
 העליונים, מכל מקום להיות שפרלופי
 החצ"ד דזו"ן מלביש תוך פרלופי החג"ת
 דאור"א כנשמה בגוף, לכן עיקר תיקון
 פרלופי החג"ת דזו"ן נעשה על ידיהם
 דייקא, והיינו דקאמר הר"ז"ל שהמוחין
 דחג"ת דזו"ן שלשה שבועות אחרונים
 נמשכים מפרלופי החצ"ד דזו"ן בארבעה
 שבועות ראשונים, וכמבואר בדברי
 הרש"ש צנהר שלום דהחצ"ד נחשבים
 אור"א לחג"ת הנתקנים בשלשה שבועות
 האחרונים.

ודע כי חידוש גדול מצאנו בדברי רבינו
 התורת חכם שצדק אחרת הלך
 צביאור סדר העלאת הציורים, ונראה
 שעל פי שיטתו יובן סיבת המשכת
 המוחין בשלשה שבועות האחרונות מן
 החצ"ד לחג"ת מצלי לורך לבאר דאיידי
 בשלשה פרלופים באורך ועוצי, אפס כי
 לורך הבנת דברות קדשו בהכרח
 להקדים איזה הקדמות בהך דסדר
 העלאת הציורים, ואך לאחריהם נשוב
 בע"ה ליישב ענין המשכת המוחין מחצ"ד
 לחג"ת.

ענף ב

בענין סתירת השמועות עד היכן עולים הבירורים

א.

סתירת השמועות ויישובם

העליון הסמוך שעל גבן, וסדר העלאת הבירורים הוא באופן שתחילה מתבררים בירורי ז"ן מבי"ע על ידי נשמות ישראל, ועולים על ידיהם לז"ן לאילות, ואז מתעוררים ז"ן לבד בירורי יסודות, ומעלים אותם עם בירורי עצמם ליסודות, ואז מתעוררים יסודות לבד בירורי או"א עילאין, ומעלים אותם עם בירורי עצמם לאו"א עילאין, ועל דרך זה מתעוררים או"א עילאין לבד בירורי או"א, ומעלים אותם לא"א עם בירורי עצמם, וא"א מתעורר אף הוא לבד בירורי עתיק, ומעלה אותם לעתיק עם בירורי עצמו, ועל דרך זה מעלה עתיק בירורי עצמו לע"צ וס"ג דא"ק.

ועל פי סדר זה נמצא כי בירורי כל פראוף אינן עולים כי אם עד הפראוף העליון הסמוך לו, ואינם עולים אל הפראוף שלמעלה ממנו, דבירורי ז"ן עולים ליסודות, בירורי יסודות לאו"א, בירורי או"א לא"א, בירורי א"א לעתיק, ובירורי עתיק לע"צ וס"ג דא"ק שהם הפראוף העליון הסמוך לעתיק.

ובבירא ליה למרן הרש"ש דשמועה זו שכתב הרז"ל דבירורי כל פראוף אינן עולים כי אם עד הפראוף העליון הסמוך לו, היא השמועה הנכונה,

מצינו למרן הרש"ש בהקדמת רחובות הנהר (דף ג' ע"ג על דרך) שנגזש בסתירת השמועות בדברי הרז"ל בענין סדר עליית הבירורים, דבמבוא שערס ש"צ ח"ג פ"א כתב הרז"ל דבירורי כל הפראופים ריכים לעלות להתברר ולהתקן על ידי שורשם העליון שהוא הטעמים דע"צ וס"ג דפנימיות א"ה, כי המה המזדווגים לדרך הולדת המוחין דט"ס דב"ן וי"ס דמ"ה. מאידך במקום אחר במבוא שערס גופא, והוא בש"צ ח"ג פ"ח, ועוד בכמה מקומות, הסכימה דעתו דסדר עליית הבירורים אינו אלא עד הפראוף העליון הסמוך להם, כגון בירורי ז"ן ליסודות ובירורי יסודות לאו"א עילאין וכו', וא"א להבירורים לעלות ולהתקן על ידי הפראופים העליונים שלמעלה מן הפראוף העליון הסמוך להם, וכגון בירורי ז"ן לאו"א ובירורי יסודות לא"א, אלא דוקא על ידי הפראוף העליון הסמוך הוא ולא אחר. והרי שני כתובים המכחישים זה את זה.

ובדברות קדשו דמרן הרש"ש ז"ל שם בהמשך הקדמתו האריך טובא ליישב אילין מקראי קודש דמחזי כסתראי על פי כללי ההתכללות והתקשרות, ותו"ד, דלמעשה לעולם אין עולים הבירורים כי אם עד הפראוף

וכמבואר. ומה שמצינו במקום אחר שהצירורים עולים לע"צ וס"ג דא"ק, אין הכוונה לע"צ וס"ג העליונים, אלא לחלקי ע"צ וס"ג דא"ק המלובשים תוך הפרלוק העליון שהוא עצמו, לפי שכן הוא האמת שתוך פנימיות כל פרלוק עליון מלובשים חלקי כל הפרלופים העליונים עד ע"צ וס"ג דא"ק, כי הלא פרלופי דא"ק והאצילות מלבישים זה על גבי זה, ורגלי כולם מסתיימים בשוה צסיום קומת האצילות, ואך צראשם יפרדו, דפרלוק הכתר דא"ק מלביש מראש הקו ולמטה, ופרלוק ע"צ דא"ק שהוא החכמה דא"ק – מן השערות ולמטה, ופרלוק ס"ג דא"ק שהוא הבינה דא"ק – מן האוזן ולמטה, ופרלופי מ"ה וב"ן דא"ק שהם זו"ן דא"ק מטיבזרא

דא"ק ולמטה, ועליהם מלביש בשוה דא"ק לאצילות מטיבזרא דא"ק ולמטה, ופרלופי דא"ק עילאין – מן הגרון דא"ק ולמטה, וישסו"ת – מן החזה דא"ק ולמטה, וזו"ן – מטיבזרא דא"ק ולמטה, ויעקב ורחל מן החזה דא"ק ולמטה. נמצא ראשי הפרלופים מלבישים זה למטה מזה, ורגלי כולם מסתיימים בשוה, וכיון שכן נמצא כי רגלי כל הפרלופים העליונים מתפשטים תוך פנימיות הפרלופים התחתונים.

ועיין בסמוך ציור הלצת הפרלופים דא"ק ודאצילות, ובעיניך תראה פרטות סדר הלצת הפרלופים כפי העולה מדברי מרן הרש"ש בהקדמת רחובות הנהר. וזה ליורו:

כתר דא"ק	חכמה ע"ב דא"ק	בינה ס"ג דא"ק	זו"ן דא"ק	אריך דאצילות	א"א דאצילות	ישסו"ת דאצילות	זו"ן דאצילות
כתר							
חכמה	כתר						
בינה	חכמה	כתר					
זו"ן	בינה זו"ן	חכמה	כתר	כתר	כתר		
		בינה	חכמה	חכמה	חכמה	כתר	
		זו"ן	בינה	בינה	בינה	בינה	כתר
			זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	חכמה
							בינה
							זו"ן

הכתר דיססו"ת מלובש פרלוק החכמה דא"ק, ותוך חכמה דא"ק – פרלוק הבינה דא"ק, ותוך הבינה דא"ק – פרלוק הבינה דא"ק, ותוכו – פרלוק זו"ן דא"ק, ותוכו מקלת מרגלי זו"ן

והנה שם עיניך וראה כי על פי סדר הלצתה זו נמצא כי תוך הפרלוק העליון דיססו"ת שהוא כתר דיססו"ת מלבישים בקו ישר כל הפרלופים העליונים עד לע"צ וס"ג דא"ק, דתוך

דחכמה דא"ק, ותוכו מקצת למקצת מרגלי זו"ן דכתר דא"ק, שהוא הפרצוף היותר פנימי. וכל אלו מלבישים זה תוך זה בהשואה אחת בעובי.

וביוצא בזה תמצא כי תוך הפרצוף העליון לאו"א שהוא כתר לאו"א עילאין מלובש פרצוף הכתר דא"א לאילנות, ותוכו חכמה דזו"ן דא"ק, ובינה דבינה דא"ק, וזו"ן דחכמה דא"ק, ומקצת מרגלי זו"ן דכתר דא"ק. והרי כי תוך כל פרצוף עליון מלובשים חלקי כל הפרצופים העליונים עד לע"צ וס"ג דא"ק, וכאשר בעיניך תראה.

והנה נודע שעל פי כללי התכללות והתקשרות, נתחלפו בינה דזו"ן דא"ק עם זו"ן דבינה דא"ק שהוא ס"ג דא"ק האמיתית, ונמצא דבינה דזו"ן דא"ק המלובשים בפנימיות יססו"ת, הנה הם עצמם שהיו זו"ן דבינה דא"ק קודם ההתכללות, באופן שלעת עתה ימצאו תוך יססו"ת חלקים מע"צ וס"ג הכוללים דא"ק, דהיינו זו"ן דבינה דא"ק שנעשו בינה דזו"ן דא"ק.

ועל דרך זה נודע שחכמה דזו"ן דא"ק נתחלפו עם זו"ן דחכמה דא"ק,

ונמצא דחכמה דזו"ן דא"ק המלובשים בפנימיות או"א, הם עצמם שהיו זו"ן דע"צ דא"ק, באופן שלעת עתה ימצאו תוך או"א חלקים מע"צ וס"ג הכוללים דא"ק, דהיינו זו"ן דחכמה דא"ק שנעשו חכמה דזו"ן דא"ק.

ובעתה יס לומר דלעולם עולים בירורי כל פרצוף אל הפרצוף העליון הסמוך לו ואינם עולים עוד, ומה שמצינו שכל הפרצופים עולים לע"צ וס"ג דא"ק, אין הכוונה לע"צ וס"ג העליונים, אלא לחלקי ע"צ וס"ג דא"ק המלובשים על פי כללי ההתכללות והתקשרות תוך הפרצוף העליון, דבירורי זו"ן עולים ליססו"ת, ועולים עוד בפנימיות יססו"ת עד פרצוף הבינה דזו"ן דא"ק שהוא עצמו שהיה קודם החילוף פרצוף זו"ן דבינה דא"ק, ונתקנים על ידי זווג פרצוף הבינה הנזכר ועל ידי זווג יססו"ת, וזהו הנקרא שעלו ונתקנו על ידי ס"ג דא"ק. ועל דרך זה תקיף לבירורי יססו"ת, שאחר עלותם לאו"א, עולים עוד בפנימיות או"א עד פרצוף החכמה דזו"ן דא"ק שהוא עצמו שהיה קודם החילוף פרצוף זו"ן דחכמה דא"ק, ונתקנים על ידי זווג פרצוף החכמה הנזכר ועל ידי זווג או"א, וזהו הנקרא שעלו ונתקנו על ידי ס"ג דא"ק.

ב.

הסיבה שמחמתה הרש"ש הוכרח ליישב בנ"ל

וכגון בירורי זו"ן ליססו"ת, ויססו"ת לאו"א עילאין וכו', אלא שתוך יססו"ת הנזכרים (בהפסק כמה פרצופים וכו') מלובש

העולה מפשט דברי מרן הרש"ש דלעולם אין הבירורין עולים כי אם עד הפרצוף העליון שעל גבם,

פרטוף בינה דז"ן דא"ק הגעשה מזו"ן דבינה דא"ק, ודבר זה נחשב כאילו עלו לס"ג דא"ק, ועל דרך זה תוך אר"א הנזכרים מלובש פרטוף החכמה דזו"ן דא"ק הגעשה מזו"ן דחכמה דא"ק, ועיין בכל זה בדברי מרן הרש"ש בהקדמת רחובות הגהר שהאריך והרחיב הדיבור בסוגיא זו.

ומה שיש להעיר בכללות הענין הוא לדכאורה מאי קשיא ליה כ"כ עד שלא מלא מקום מורווח ליישב השמועות זולת על פי הצעת ההתכללות והתקשרות, והלא לכאורה הוי מאי לשנויי בפשטות מבלי צורך להכנס להקדמת ההתכללות והתקשרות, והוא דלעולם אכן צירורי כל פרטוף אינן עולים כי אם עד הפרטוף העליון הסמוך לו, וכדאוקמינן לעיל דצירורי זו"ן עולים ליססו"ת, צירורי יססו"ת לאר"א, צירורי אר"א לאר"א, צירורי א"א לעתיק, וצירורי עתיק לע"צ וס"ג דא"ק. ומה שמצינו במקום אחר שהצירורים עולים לע"צ וס"ג דא"ק, אין הכוונה שצירורי כל הפרטופים מוכרחים לעלות עד לע"צ וס"ג דא"ק, אלא כוונתו להורות שסדר העלאת הצירורים נעשה עד לע"צ וס"ג

דא"ק, וכמבואר בתחילתו בצירורי זו"ן המתצברים על ידי נשמות ישראל ועולים ליססו"ת, ועל ידיהם מתעוררים כל הפרטופים העליונים לצרר צירורי הפרטופים העליונים מהם ולהעלותם אל הפרטוף העליון שעל גבם, עד שצירורי עתיק המה לבדם עולים לע"צ וס"ג דא"ק, ונמצא מה שכתב הרז"ל דהצירורין עולים לע"צ וס"ג דא"ק, כוונתו לצירורי עתיק העולים לע"צ וס"ג דא"ק, לפי שעתיק הוא הוא הפרטוף התחתון הסמוך לע"צ וס"ג דא"ק.

ואמנם מה שהוכרח מרן הרש"ש ליישב כפי היישוב שהעלה, הוא יען דמיאן לאוקמיה לדברי הרז"ל דקאמר שהצירורים עולים לע"צ וס"ג דא"ק דאיידי דוקא בצירורי עתיק, והוא לפי שמדברי הרז"ל בכמה מקומות יא"א לו דאפילו צירורי זו"ן עצמן, יש מהן שעולים לע"צ וס"ג דא"ק, וכדכתב רבינו התורת חכם דף ט"ז ע"א משמיה דמרן, דבק"ש מתחברים צירורי זו"ן עם צירורי אר"א וא"א ועתיק, ועולים עמהם לע"צ וס"ג דא"ק, ולפיכך הוכרח ליישב השמועות דייקא על פי הקדמת ההתכללות והתקשרות.

ג.

ע"י התכללות או"א וישסו"ת חשיב באילו שעלו הצירורים לע"ב וס"ג דא"ק

דזו"ן דא"ק, על כן ניחא לן, לפי שאכן תוך יססו"ת מלובש מן הס"ג דא"ק, דהא בינה דזו"ן דא"ק מלובש בפנימיות

והנה מדברי מרן ז"ל בייסובו הנזכר שמעינן דכיון שעל ידי ההתכללות והתקשרות נעשה מזו"ן דבינה דא"ק בינה

יִסְסוּתָּ, וְהוּא עֲלָמוֹ זו"ן דְּבִינָה דִּלָּקָה
דְּקוּדָם הֵתְכַלְלֻתָּ.

אלא שְׁלֵכָאֻרָה עֲדִיין לֹא עֲלָתָה אֲרוּכָה
כִּי אִם לְמַשׁ"כ הֲרִז"ל דְּעוֹלָם
הַבִּירוּרִים לִסְ"ג דִּלָּקָה, אֲכֵן בְּמַשׁ"כ
דְּעוֹלָם לִע"ז דִּלָּקָה עֲדִיין לֹא נִתְיַשָּׁב
מִיָּד, דֵּהָא עַד כֹּאן לֹא שְׁמַעְנוּ אֲלֵךְ
שְׁתוּךְ יִסְסוּתָּ מְלֻבָּשׁ מִן הַסְ"ג דִּלָּקָה,
אֲךְ זֹאת לֹא שְׁמַעְנוּ הַאִיךְ יִהְיֶה מְלֻבָּשׁ
בְּתוֹכָם מִן הַחֲכָמָה – ע"ז דִּלָּקָה, וְלִמְרָד
הַתִּיקוֹן הַלֵּל בְּעֵינֵי שִׁיעֻלּוֹ הַבִּירוּרִים עַד
לִע"ז וְס"ג דִּלָּקָה, וְלֹא דִי בְּבִינָה דִּלָּקָה
לְחֻדָּא.

ולא עוֹד אֲלֵךְ שְׁנוּדַע דְּשְׁלִימוֹת תִּיקוֹן
פְּרָאָף הַזֵּ"א הוּא בְּהִיּוּתוֹ מִתּוֹקֵן
בְּחֲמֶשֶׁה פְּרָאָפִים, נִה"י, חֲגִ"ת, בִּינָה,
חֲכָמָה, כֹּתֵר, וּבְתוֹכָם הַמוֹחִין דְּנִרְנַח"י,
הַמוֹחִין דְּנֶפֶשׁ תּוֹךְ פְּרָאָף הַגֵּה"י, הַמוֹחִין
דְּרוּחַ תּוֹךְ פְּרָאָף הַחֲגִ"ת, הַמוֹחִין דְּנִשְׁמָה
תּוֹךְ פְּרָאָף הַבִּינָה, הַמוֹחִין דְּחִיָּה תּוֹךְ
פְּרָאָף הַחֲכָמָה, וְהַמוֹחִין דְּכֹתֵר תּוֹךְ פְּרָאָף
הַיְחִידָה. וְהַזֵּ"א מֵלֵךְ עֲלָמוֹ טֵרֵם
שְׁעוֹסָקִים הַתַּחְתּוֹנִים בְּתִיקוֹנוֹ הָרִי הוּא
מְלַבֵּשׁ מְטִיבּוֹרָא דִּלָּקָה וְלִמְטָה בְּהִיּוּתוֹ
מִתּוֹקֵן בְּשָׁנֵי פְּרָאָפִי נִה"י וְחֲגִ"ת וּבְתוֹכָם
הַמוֹחִין דְּנֶפֶשׁ וְרוּחַ, וְעַל יְדֵי עֲבֻדָּת
הַתַּחְתּוֹנִים נִתְקַנִּים שְׁלֵשָׁה פְּרָאָפִי כַּח"ב
דִּלְיָה עַל יְדֵי שְׁנִמְשָׁכִים בְּתוֹכָם הַמוֹחִין
דְּנַח"י, הַמוֹחִין דְּנִשְׁמָה נִמְשָׁכִים בּוֹ עַל יְדֵי
יִסְסוּתָּ, וּבְכּוּחַם עוֹלָה וּמְלַבֵּשׁ שִׁיעוֹר
קוּמַת יִסְסוּתָּ אֲשֶׁר מִן הַחֲזָה דִּלָּקָה
וְלִמְטָה, הַמוֹחִין דְּחִיָּה נִמְשָׁכִים בּוֹ עַל יְדֵי
או"א, וּבְכּוּחַם עוֹלָה וּמְלַבֵּשׁ שִׁיעוֹר קוּמַת
או"א אֲשֶׁר מִן הַגְּרוֹן דִּלָּקָה וְלִמְטָה,

וְהַמוֹחִין דְּיַחִידָה ע"י א"א, וּבְכּוּחַם עוֹלָה
וּמְלַבֵּשׁ כָּל שִׁיעוֹר קוּמַת א"א אֲשֶׁר
מְטִיבּוֹרָא דִּלָּקָה וְלִמְטָה.

גם נוֹדַע כִּי בִימוֹת הַחוּל מִתְבַּרְרִים
וְנִתְקַנִּים הַמוֹחִין דְּנִה"י דְּנִשְׁמָה,
בְּלִיל שְׁבַת וּבְשַׁחֲרִית הָעֵד נִשְׁמַת הַמוֹחִין
דְּחֲגִ"ת וְכַח"ב דְּנִשְׁמָה, וּבְלַחֲשׁ וְחֲזָרָה
דְּשַׁחֲרִית מוֹסֵף וּמִנְחָה הַמוֹחִין דְּכֻלָּלוֹת
הַחִיָּה וְהַיְחִידָה.

וְעַל פִּי הַסֵּדֶר הַזֶּה נִמְלָא כִּי בִימוֹת הַחוּל
שְׁבָהם מִתְבַּרְרִים בִּירוּרֵי הַנִּשְׁמָה,
עוֹלָם הַבִּירוּרִים לִיִּסְסוּתָּ, וְנִתְקַנִּים עַל
יְדֵי זוּג פְּרָאָף הַבִּינָה דְּזו"ן דִּלָּקָה הַמְלֻבָּשׁ
תּוֹךְ יִסְסוּתָּ, וּבִיּוֹם הַשְּׁבַת שְׁבּוֹ מִתְבַּרְרִים
בִּירוּרֵי הַחִיָּה, עוֹלָם הַבִּירוּרִים לִאו"א
עֵילָאין, וְנִתְקַנִּים עַל יְדֵי זוּג פְּרָאָף
הַחֲכָמָה דְּזו"ן דִּלָּקָה הַמְלֻבָּשׁ תּוֹךְ או"א,
וְנִמְלָא אִיפּוֹא כִּי בִימוֹת הַחוּל שְׁבָהם
עוֹלָם הַבִּירוּרִים לְבִינָה דְּזו"ן דִּלָּקָה, לֹא
עַל הַבִּירוּרִים זֹלָת לְזו"ן דְּבִינָה – ס"ג
דִּלָּקָה שְׁנַעֲשׂוּ לְאַחַר הֵתְכַלְלֻת פְּרָאָף
הַבִּינָה דְּזו"ן דִּלָּקָה, וּבִיּוֹם הַשְּׁבַת שְׁבָהם
עוֹלָם הַבִּירוּרִים לְחֲכָמָה דְּזו"ן דִּלָּקָה, לֹא
עַל זֹלָת לְזו"ן דְּחֲכָמָה – ע"ז דִּלָּקָה
שְׁנַעֲשׂוּ חֲכָמָה דְּזו"ן דִּלָּקָה, וְהוּא תִימָה,
שְׁהֵלָא נוֹדַע כִּי בְּהִכָּרַח לְהַבִּירוּרִים לְעֻלָּת
וְלִהְתַּחֲקֵן עַל יְדֵי זוּג ע"ז וְס"ג דִּלָּקָה
תְּרוּיָהוּ כַּחֲדָא, וְכֹאן בִימוֹת הַחוּל עוֹלָם
לִסְ"ג לְחֻדֵּייהוּ, וּבִיּוֹם הַשְּׁבַת לִע"ז
לְחֻדֵּייהוּ.

וליישב תִּמְיָהָה זו יֵשׁ לוֹמֵר עַל פִּי
הַמְבּוֹאֵר בְּדַבְרֵי הֲרִז"ל בְּע"ח
שְׁעַר ז"א פ"ב לְאַחַר שְׁעוֹלָם בִּירוּרֵי זו"ן

למ"ן, מתרבים האורות בפנימיות הפרלופים, ומחמת ריבוי האור נבקע היסוד דעתיק, ואזי מתחברים או"א ויסקו"ת ונעשים פרלופ אחד, לכל עיקר היותם שני פרלופים נפרדים אינו אלא מחמת ההפרש אשר בין החסדים והגבורות המגולים והמכוסים אשר ביסוד דעתיק, לדין גרמא שאו"א המלבישים למעלה מן החזה דא"א כנגד הסיתוס, ויסקו"ת המלבישים מן החזה דא"א ולמטה עד הטבור כנגד הגילוי, מתחלקים ונעשים פרלופים נפרדים, איכו השתא שנבקע היסוד ונתגלו החסדים, ושוב אין הפרש בין אותם שלמעלה מן החזה לבין אותם שלמטה, מתבטלת סיבת התחלקותם, וחוזרים ונעשים פרלופ אחד ארוך מן הגרון דא"א עד הטיבור, אבא ויש"ס מימין וכנגדם

אימא ותבונה משמאל, ובאופן זה מזדווגים.

ובעתה יש לומר להכי נמי כן הוא, דהן צימות החול כאשר מתבררים ועולים צירורי הגשמה דז"א ליסקו"ת, והן ציוס השצת כאשר מתבררים ועולים צירורי החיה דז"א לאו"א עילאין, הנה בכל אופן נבקע היסוד דא"א, ומתחברים או"א ויסקו"ת ונעשים שניהם פרלופ אחד, ובהיותם פרלופ אחד נמצא כי בתוכם מלובשים הן פרלופ הבינה דזו"ן דא"ק והן פרלופ החכמה דזו"ן דא"ק, שהם שהיו קודם ההתכללות פרלופי זו"ן דע"ב ודס"ג דא"ק, ולהכי חשיב שפיר כאילו שעלו הצירורים לע"ב וס"ג דא"ק, כי אכן עלו לזו"ן דע"ב ודס"ג דא"ק, והבן.

ד.

זווג ע"ב וס"ג דא"ק – דוגמת זווג או"א ויש"סו"ת

העליון מתייחד עם כללות הפרלופ התחתון. ועוד לו בשער אנ"ך פ"ח (ע"ח דף ז"ד ע"ב), והאיך יתייחדו ע"ב דא"ק העליון עם ס"ג דא"ק התחתון, וכבר הארכנו טובא בס"ל בסוגיא זו בשיעורי השוצבי"ם, ואכ"ם [והמה בכתובים].

תו ל"ב מאיזה טעם יוצאים העשר ספירות דמ"ה החדש – היוצאים מן הזוג הנזכר דע"ב וס"ג דא"ק – דרך המצא, והלא ס"ג דא"ק מקומו מן האוון ולמטה שהוא תחת המצא, והאיך יעלו האורות היוצאים מן הזוג ההוא עלמנו

עוד יש לומר ביישוב התמיהה הנזכרת לעיל, ובהקדם מה שיש לחקור בכמה צהך דזווג עליון דע"ב וס"ג דא"ק, דראשונה ל"ב מהות הזווג דע"ב וס"ג דא"ק האיך הוא נעשה, והלא ע"ב דע"ב דא"ק מקומו למעלה מן השערות דא"ק ועד האוון, וע"ב דס"ג דא"ק, מקומו מן האוון עד הטבור, והאיך יתייחדו העליון עם התחתון, והלא לצורך היחוד צהכרח שיעמדו הפרלופים זה אלל זה, זה מימין וזה משמאל, ועל דרך שכתב מרן הרש"ש בהגהותיו לע"ח שער י"ז פ"ג (דף פ"ה ע"א) "אבל אין אבא שהוא כללות הפרלופ

דס"ג דא"ק, וילאו מן המלח שהוא למעלה ממקום ס"ג דא"ק המזדווגים.

גם טעמא בעי מה נשתנה בין זווג דע"ב וס"ג דא"ק הראשון שנעשה לזרד יציאת הנקודים, לין זווג ע"ב וס"ג השני שמעשה בעת התיקון, שמן הראשון לזרד הנקודים ילאו אורות הס"ג והב"ן דרך העינים דא"ק דייקא, ומן השני לזרד התיקון ילאו אורות המ"ה דרך המלח.

והנראה בזה בס"ד, דזאת למודעי דסדר הלצקת חכמה ובינה דא"ק הוא על דרך סדר הלצקת או"א עילאין ויסקו"ת, שנודע שאו"א מלבישים למעלה בא"א, מן הגרון עד החזה, ותחתיהם מלבישים יסקו"ת, מן החזה עד הטבור, ובעת זווג מתחברים ונעשין פרקוף אחד מן הגרון דא"א עד הטבור, או"א עילאין שמקומם מן הגרון עד החזה נחשבים לג"ר לכללות הפרקוף, ויסקו"ת שמקומם מן החזה עד הטבור – ו"ק לכללות הפרקוף, וסדר הזווג הוא באופן שאבא ויסקו"ת העומדים מימין מן הגרון עד הטבור מזדווגים עם בינה ותבונה העומדים משמאל. ואמנם פעמים שיזדווגו למעלה במקום הג"ר שהוא מקום הלצקת או"א עילאין, וכגון בזווג דפנים בתיבת ועד דקריאת שמע שעל המטה, ופעמים שיזדווגו למטה במקום הו"ק, וכגון בזווג לאחר דתיבת אחד לארבעה מיני קריאת שמע, ופעמים שעל מקומן יעמוד, או"א על מקומם למעלה ויסקו"ת למטה, וכגון בתיבת

בזווג דפנים בתיבת בלהבה דעמידה, ובמקום אחר הארכנו בזה.

והנה כסדר הזה כן הוא ממשך בענין סדר הלצקת ע"ב וס"ג דא"ק, דע"ב דא"ק מקומן למעלה בא"ק מן השערות עד האוזן, ותחתיהם ס"ג דא"ק מן האוזן עד הטבור, ובעת זווג מתחברים שניהם ונעשים פרקוף אחד מן השערות עד הטבור, וע"ב דא"ק שמקומו מן השערות דא"ק עד האוזן נחשב לג"ר לכללות הפרקוף דוגמת או"א עילאין, וס"ג דא"ק המלביש מן האוזן עד הטבור – ו"ק לכללות הפרקוף דוגמת יסקו"ת. וסדר הזווג אף הוא דוגמת הזווג דא"א ויסקו"ת בעת התכלותם, באופן של ימין דע"ב דע"ב ודע"ב דס"ג העומדים מימין דא"ק מן השערות עד הטבור מזדווגים עם כל שמאל דע"ב דע"ב ודע"ב דס"ג העומדים משמאל דא"ק. ואף המה כמה מיני זווגים להם, דפעמים שיזדווגו למעלה במקום הג"ר שהוא מקום הלצקת ע"ב דא"ק, וכגון בעת התיקון לזרד הולאת המ"ה החדש, ופעמים שיזדווגו למטה במקום הו"ק, וכגון בעת הנקודים לזרד יציאת אורות הנקודים.

ובמהשתא על פי הקדמה זו יתיישבו ממילא כל הקושיות דלעיל, דלעולם אי אפשר שיזדווגו העליון עם התחתון, ואף זווג ע"ב וס"ג דא"ק אינו כן, לאין הע"ב העליונים מזדווגים עם ס"ג התחתונים, אלא בכל אופן יהיה זווגם דוקא באופן לכל ימין שהוא

הדבורא מזדווג כל שמאל שהוא הגוקצא, אללא שכאמור שני מיני זווגים נעשים בהן, הראשון הוא זווג הג"ר לכללות, והוא הנקרא בכללות בשם זווג דע"צ או זווג דחכמה דא"ק, אך אינו זווג דע"צ לחודא, אללא זווג דג"ר דשניהם, דהיינו ג"ר דע"צ וג"ר דס"ג תרוייהו כחדא, כדוגמת הזווג דאור"א בתיבת ועד דקריאת שמע שעל המטה, וממנו יולאים אורות המ"ה. ובאמת מן הטעם הזה יולאים האורות דרך המלך דא"ק דייקא, לפי שכנגד המלך ממך מצפנים שם הוא מקום הזווג דג"ר הג"ל. והזווג השני הוא זווג הו"ק לכללות, והוא הנקרא בכללות בשם זווג דס"ג או דבינה דא"ק, אך באמת אינו זווג דבינה לחודא, כי אם זווג דו"ק דשניהם, דהיינו זווג דו"ק דע"צ וו"ק דס"ג, והוא הוא הזווג שנעשה צעת הנקודים לצורך יציאת המלכות דב"ן, ולכן ילאו האורות דרך העינים, לפי כנגדם מצפנים שם הוא מקום הזווג.

ובעת התיקון חוזר וניאור הן הזווג דו"ק והן הזווג דג"ר, דשניהם מזדווגים צעת ההיא, ובכח זווג הג"ר יולאים האורות דעשר ספירות דמ"ה דרך המלך וכאמור, ובכח זווג הו"ק יולאים האורות דתשלוס הט"ס דב"ן דרך העינים, ולפי שצעת יציאת הנקודים נזדווגו הו"ק לבדם, אשר זוגם אינו מזווג מעולה וזווגא שלים כדוגמת הזווג דג"ר, אמטו להכי בצאת הנקודים ממנו נשברו הכלים ונפלו לבי"ע.

ובעתה תעלה ארוכה לתמיהה שפתחנו בה, ללכאורה כיון דזו"ן דבינה דא"ק המה לבדם מלובשים תוך יסודות, מה הועיל מרן ז"ל ביישובו, הללא לצורך התיקון בהכרח נמי לחכמה דא"ק שיהיו מלובשים בתוכם. ואמנם להמבואר תנוח דעתנו, דבינה דא"ק דקאמר, אינה בינה דא"ק לבדה, אללא ו"ק לכללות ע"צ וס"ג דא"ק, כלומר, ו"ק דבינה דא"ק וו"ק דחכמה דא"ק, תרוייהו כחדא, וכמבואר דחכמה דא"ק היינו ג"ר דשניהם, ובינה דא"ק היינו ו"ק דשניהם, ובעת ההתכללות נתחלפו זו"ן דבינה דא"ק שהם זו"ן דו"ק לכללות ע"צ וס"ג דא"ק, עם בינה דזו"ן דא"ק המלובשת תוך יסודות, ונמצא כי אכן תוך יסודות מלובשים הן מן הע"צ והן מן הס"ג דא"ק, והיינו דקאמר הרז"ל דעוליס הבירורים לע"צ וס"ג דא"ק וכאמור לעיל. ודו"ק.

והבועיין הישר בדברי הרז"ל בע"ח ש' טנת"א פ"א מ"ב (דף כ"א ע"ב), ובדברי מרן הרש"ש בהקדמת רחובות הנהר דף ה' ע"א ד"ה באופן, יראה בעליל בע"ה כי לדקו דברינו בס"ד. וקו"ר מעין דברינו בדברי הרב שלום ירושלם בציאורו לע"ח שער י' פ"ב (עמוד מ"ח). ועיין עוד מה שכתבנו בזה בספר ים החכמה לאשתקד (ערי"ה תשס"ו) בציאורנו לאורות חיים שער הברודים ריש פ"ב (עמוד ז'), ובעיונים והערות שם אורח כ"ד כ"ה, ועוד שם במאמר תקון הימים טובים ענף א' אורח ז' (עמוד קכ"א ולהלן).

ה.

זו"ן דאצילות נחשבים זו"ן לזו"ן דא"ק ולכן בירוריהם נתקנים ע"י
פרצופי זו"ן דא"ק

בפנימיותם עד זו"ן דבינה דא"ק ועד
מקצת מרגלי זו"ן דחכמה דא"ק, והם
המזדווגים לאורך תיקון ביורכי זו"ן,
וראיתי למי שעמד בזה והניח בצריך עיון.
ואמנם הביאור בזה הוא, בהקדים דברי
מנן בהקדמת רחובות הגהר דף
ג' ע"ב דחמשה פרצופי האצילות נקראים
זו"ן לחמשה פרצופי א"ק, וחמשה פרצופי
א"ק נקראים או"א לערכם, ומקורו בע"ח
שער סדר אצילות פ"ג (דף י"ז סוף ע"ב),
עיינין פס.

ובמה שנקראים כן הוא לפי שכל אחד
מחמשה פרצופי האצילות מלביש
מטיבורא ולמטה דהפראוך שדוגמתו
בעולם העליון, וכאשר תראה בציור
הגזכר לעיל דא"א דאצילות המלביש
בטיבורא דא"ק, מלביש בהשואה אחת
לזו"ן דכתר דא"ק המלביש בפנימיותו.
ועל דרך זה או"א דאצילות המלביש מן
הגרון דא"א ולמטה, מלביש בהשואה
אחת לזו"ן דחכמה – ע"ב דא"ק, ועל דרך
זה יססו"ת דאצילות המלביש מן החזה
דא"א ולמטה, מלביש בהשואה אחת
לזו"ן דבינה – ס"ג דא"ק, וכיוצא בזה זו"ן
דאצילות המלביש מן הטיבור דא"א
ולמטה, מלביש בהשואה אחת לזו"ן
דזו"ן – מ"ה וב"ן דא"ק. הבט ימין וראה
בציור דלעיל.

ובין הטעם הזה נחשב זו"ן לזו"ן דזו"ן
דא"ק, וזו"ן דא"ק נקראים או"א

פ"ש גבן לבאר עוד הקדמה אחת בעיקר
הדבר, ללכאורה תיקשי לך למה
הוארך מנן הרש"ש להזדקק להקדמת
ההתכללות והתקשרות כדי למצוא
שפנימיות יססו"ת מלובשים מחלקי ע"ב
וס"ג דא"ק, הלא בלאו הכי נמי ימצא תוך
פנימיות יססו"ת מקצת מן הע"ב וס"ג
דא"ק האמיתיים, וכאשר הראיתך
בעיניך בציור הסמוד לעיל דרגלי כל
פרצופי הא"ק מסתיימים בשוה בסיוס
קומת עולם האצילות, באופן שמקצת
דמקצת רגלי זו"ן דכתר דא"ק מתלבשים
תוך פנימיות יססו"ת ומתפשטים בתוכם
עד סיוס רגלי יססו"ת אשר בתחתית
האצילות, ועל דרך זה מקצת מרגלי זו"ן
דע"ב דא"ק מתלבשים אף המה תוך
פנימיות יססו"ת ומתפשטים גם הם עד
סיוס קומת האצילות, ונמצא לתוך
הנקודה היותר פנימית ביססו"ת
מלובשים מקצת דמקצת מרגלי הכתר
דא"ק אשר בתוכו מלובש אור האין סוף,
ועליהם מקצת מרגלי זו"ן דחכמה – ע"ב
דא"ק, ועליהם פרצופי זו"ן דבינה – ס"ג
דא"ק, ועליהם בינה דזו"ן דא"ק, וכל אלו
מלובשים ומוקפים תוך פנימיות, וכיון
שכן למה הוכרח מנן הרש"ש להזדקק
בשמעתין להקדמת ההתכללות
והתקשרות כדי למצוא שבינה דזו"ן דא"ק
היתה מקודם לכן זו"ן דבינה דא"ק, אחר
שהיה לו מקום ליישב בריוח דכאשר
עולים הביורכים ליססו"ת נכנסים

לערכו, ויִסְסוֹת נחשבים לזו"ן דבינה דא"ק, ובינה דא"ק או"א לערכם, ואו"א נחשבים לזו"ן לחכמה דא"ק, וחכמה דא"ק או"א לערכם, וא"א לזו"ן דכתר דא"ק, וכתר דא"ק או"א לערכו.

והנה על דרך שזו"ן דכללות האצילות נקרא כן לערך כללות האצילות לסיבת היותו מלביש מטיבורא ולמטה דכללות האצילות, ונקרא כן לערך שלשה הפרופים העליונים שעל גבו, שהם שלשה פרופי יִסְסוֹת או"א וא"א דאצילות המלבישים על גבו, כן על דרך זה נחשב הוא כזו"ן לערך כללות פרופי זו"ן דא"ק לסיבת היותו מלביש מטיבורא דזו"ן דא"ק ולמטה, ונקרא כן לערך שלשה פרופי הבינה החכמה והכתר דזו"ן דא"ק המלבישים בהשואה אחת לשלשה פרופי יִסְסוֹת או"א וא"א דאצילות, דשקולים המה ויבאו שניהם, דכלל הדבר הוא דזו"ן נחשב כזו"ן לערך המדרגה ההיא שעליה מלביש מטיבורא דילה ולמטה, והיינו לערך שלשה הפרופים העליונים שעל גבו, הן לערך שלשה פרופי כח"צ דזו"ן דא"ק והן לערך שלשה פרופי יִסְסוֹת או"א וא"א דאצילות.

ולבן על דרך שבירורי נח"י דזו"ן עולים ונתקנים על ידי שלשה פרופי האצילות המלבישים על גבו, וכמבואר לעיל דבירורי הנשמה דיליה נתקנים על ידי יִסְסוֹת, ובירורי החיה על ידי או"א, והיחידה על ידי א"א, כן מן הדין שיעלו ויתתקנו על ידי שלשה פרופי זו"ן דא"ק המלבישים בפנימיותם, בירורי הנשמה

על ידי בינה דזו"ן דא"ק, בירורי החיה על ידי חכמה דזו"ן דא"ק, ובירורי היחידה על ידי כתר דזו"ן דא"ק.

ואולם פשוט כי בעלוד בירורי זו"ן ליִסְסוֹת או לאו"א וכו' לא יוכלו לעלות ולהתקן על ידי על ידי חלקי פרופי הבינה דא"ק ומכל שכן על ידי פרופי החכמה והכתר דא"ק המלבישים תוך יִסְסוֹת ואו"א וכו', כי מה לו לזו"ן עם פרופי כח"צ דא"ק, דהא ודאי שאין בירוריו יכולים לעלות ולהתקן זולת על ידי אותם הפרופים שלערכם נקרא זו"ן, דהיינו על ידי פרופי יִסְסוֹת או"א וא"א דאצילות ועל ידי פרופי כח"צ דזו"ן דא"ק שלערכם דייקא נקרא בשם זו"ן, ולכן בהכרח שבעלות בירורי הנשמה דזו"ן ליִסְסוֹת, אינם יכולים לעלות זולת לבינה דזו"ן דא"ק אשר בפנימיות יִסְסוֹת, וזאת הבינה היא לבדה המזדווגת לאורך תיקונם, ולא יוכלו לעלות ולהכנס תוך מקצת הבינה והחכמה דא"ק היותר פנימיים מן הבינה דזו"ן דא"ק, דלפי שאין זו"ן נחשבים זו"ן לערכם, אין להם עם בירורי זו"ן ולא כלום. ועל דרך זה בעלות בירורי החיה דזו"ן לאו"א, אינם יכולים לעלות זולת לחכמה דזו"ן דא"ק אשר בפנימיותם, וזו החכמה היא לבדה המזדווגת לאורך תיקונם, ועל דרך זה בעלות בירורי היחידה לא"א, לא יעלו זולת לכתר דזו"ן דא"ק אשר בפנימיותם.

ובזה יובן למה הוצרך הרש"ש ז"ל להזדקק לכללי ההתכללות

יכולים לעלות ולהתקן על ידיהם לפי שאינם נקראים ז"ן לערכם. ומאליך תבין כי על דרך זה כן הוא גם ב"שס"ת ובא"א וא"א, ולפי ש"שס"ת נקראים ז"ן לערך בינה דא"ק, לכן בירורי נח"י ב"שס"ת יתקנו על ידי פרופי א"ח"א וא"א וא"א ועל ידי פרופי כח"צ דינה דא"ק, ולפי שא"א נקראים ז"ן לערך חכמה דא"ק, לכן בירורי נח"י דא"א יתקנו על ידי פרופי ע"צ דא"ק וא"א וא"א ועל ידי פרופי כח"צ דחכמה דא"ק, ועל דרך זה תקיש לא"א.

והתקשרות, והוא לפי שחפץ היה למא"א הא"ך עליית ז"ן למ"ן לפרופי חו"צ דז"ן דא"ק נחשבת כאילו ש"עלו לפרופי ע"צ וס"ג דא"ק, וכדבר הזה לא היה יכול למא"א כלל זולת על פי הקדמת ההתכללות והתקשרות, שדייקא על פיה אכן חו"צ דז"ן דא"ק נחשבים חלקי ע"צ וס"ג דא"ק באשר נעשו מזו"ן דחו"צ דא"ק, ואמלא כן לא היה מועיל בתירו"ו כלום, כי מה שמקט מן הע"צ וס"ג דא"ק מלובשים תוך יס"ס"ת וכו' אינו מועיל כלום לגבי ז"ן, כי אין בירורי ז"ן

ענף ג

סדר העלאת הבירורים לדעת התורת חכם

א.

דעת התו"ח ב"שוב השמועות

המקומות כך הוא שינוי מיעוט הרגשות בתחוננים ודי למבין ראשית דבר מאחרי"תו". ומכאן ילא לו להתורת חכם לילך ולדרוש בכל מקום על פי תורה שלימה זו לערכי הכינויים.

ובזאת מצינו לו גם בסוגיין בהך דסתירת השמועות אודות עד היכן עולים הבירורים שזכרנו בדברינו לעיל בריש אמ"ר (ריש ענף ד'), שהולך ומיישג השמועות הסותרות על פי ערכי הכינויים, וכמצינו לו באיזהו מקומן (ד),

מודעת זאת בכל האר"ש דרכו בקודש נהד"ר דרבינו התורת חכם ז"ל לדרוש קלין וחמורים על פי כללי ערכי הכינויים, וכל הבא בשערי ספרו יודע ועל כי רוב ספרו מיוסד על תורת הערכין שעליה העמיד עיקרי יסודות משנת תורתו – תורת אמת. ותורה זו מרביה גמר לה, וכדשמענא ליה להרש"ש ז"ל בהקדמת רחובות הגהר (דף ב' ריש ע"ד) דקא משמע לן "כי הכל מיוסד על ערכי הכינויים לבד, אבל אין ביניהם שינוי כלל אלא לפי זכות האורות ושינוי עילוי

ד. יעויין לו דף ע"ז ע"א ולהלן, ז"ח ע"ז ז"ע ע"א, קל"ו סוף ע"א וע"ז, ועוד, ועיין עוד בזה בספר דעת ותבונה להר"ח העוז ז"ל דף כ"ה ע"ז ולהלן, ועוד שם דף כ"ח ע"ז מה שהביא משמיה דרבינו התורת חכם.

ותו"ד, לאכן לעולם אין זיכורי כל פראוף
עולים כי אם עד הפראוף העליון שעל
גבו, וכדרך שנתבאר זיכורי ז"ן עולים
ליססו"ת, וזיכורי יססו"ת לאו"א וכו'
וזיכורי עתיק לע"ב וס"ג דא"ק. אלא
שלדעתו מה שמנינו בדברי הרז"ל
שזיכורי ז"ן עולים לע"ב וס"ג דא"ק,
אין הכוונה לעולים הזיכורין עד לע"ב
וס"ג האמיתיים אשר בראש הא"ק הכללי
העומד בראש הקו, אלא לע"ב וס"ג
דא"ק דפרטות הפראוף העליון ההוא
עצמו, כי אכן כל פראוף כולו בפרטותו
מא"ק ואזי"ע פרטיים המתייחסים אליו,
והם א"ק ואזי"ע זעירין המאומצמים תוך
גבול מקום הלבשת הפראוף ההוא, ולכן
אחר שעולים הזיכורים להפראוף העליון,
עולים עוד תוך הפראוף העליון ההוא
עצמו מדרגה למעלה ממדרגה עדי
עלותם לע"ב וס"ג דא"ק דפרטות
הפראוף העליון ההוא, ומזדווגים ע"ב
וס"ג הפרטיים הללו אשר בגבול הפראוף
ההוא לאורך תיקון הזיכורים, ועל דרך זה
מזדווגים כל הפרטות העליונים
דפרטות הפראוף ההוא, וממשיכים
המוחין להפראוף התחתון.

ובגון, זיכורי הגשמה דז"ן עולים
ליססו"ת, ושוב עולים עוד על
ידי יססו"ת מפראוף לפראוף בפרטי
פראפי יססו"ת עצמם, עד לע"ב וס"ג
דא"ק שהם הפראופים היותר עליונים
דפרטות יססו"ת, ומזדווגים ע"ב וס"ג
הנזכרים, ומזווגם נתקנים הזיכורים,
ומשתלשלים ויורדים מפראוף לפראוף
וכו', מע"ב וס"ג דא"ק שהם הפראוף

היותר עליון בפנימיות יססו"ת לעתיק
ונוק', ומשם לא"א ונוק' וכו', עד פיורדים
ליססו"ת שהם הפראוף היותר תחתון
מפרטי העובי ליססו"ת, ומזווגם נמשכים
המוחין לז"ן שהם הפראוף שתחתיהם.

ובאופן זה נמצא דשני השמועות נכונות,
לעולם אין הזיכורים עולים
כי אם עד הפראוף העליון, באופן
שזיכורי ז"ן עולים ליססו"ת וכו' וזיכורי
עתיק המה לבדם עולים לע"ב וס"ג
דא"ק, אלא שאחר עלות זיכורי כל פראוף
אל הפראוף העליון מהם, חוזרים ועולים
לע"ב וס"ג דפרטות הפראוף העליון
עצמו.

ובין תבין כי איור סולם המדרגות אינו
משתנה להבנת התורת חכם, לאף
לדידיה סדר העלאת הזיכורים הוא
באופן שזיכורי כל פראוף עולים לפראוף
העליון שעל גבו ונמצא כי זיכורי עתיק
הם לבדם עולים לע"ב וס"ג האמיתיים
אשר בראש הקו, וכאמור. וכיום לא
נחלקו התורת חכם ושא"ר רבותינו
המפרשים בהבנת הרש"ש אלא מה נעשה
עם הזיכורים בהיותם תוך הפראוף
העליון ההוא עצמו, שלדעת רוב רבותינו
המפרשים סדר העלאת הזיכורים הוא
כדרך שנתבאר לעיל ענף ב', לאחר עלות
זיכורי ז"ן להפראוף העליון, יעלו ויכנסו
לפנים עד הגיעם לפראפי ז"ן דא"ק
המלובשים תוך פנימיות הפראוף העליון
ההוא, ועל ידי זווגם יתתקנו, ולשיטתם
די בכך, לפי שעל ידי שעלו הזיכורים
לפראפי ז"ן דא"ק חשיב כאילו שעלו
לע"ב וס"ג דא"ק, באשר ז"ן דחו"ב

דא"ק נתחלפו עם חו"צ לזו"ן דא"ק, וכל זה כפי העולה מפשט דברי מרן הרש"ש ז"ל.

ואולם התורת חכם הוסיף בכאן כוונה נוספת, והיא שלא די שיכנסו הציוריים תוך פנימיות עובי הפרטוף העליון עד הכנסם לפרטופי זו"ן דא"ק, אלא אחר שנקנסו בעובי הפרטוף עד לפרטופי זו"ן דא"ק, בהכרח להם לעלות באורך מפרטוף לפרטוף דפרטות פרטופי הפרטוף העליון ההוא, עד עלותם לע"צ וס"ג דא"ק דפרטות הפרטוף ההוא, וס"ג

חונים עד שישתלשלו בתוכם המוחין דתשלוס הט"ס דז"ן והעשר ספירות דמ"ה המתייחסים לציוריי הפרטוף התחתון, אשר תשלוס המוחין הללו דט"ס וי"ס נולדו מן הזווג דע"צ וס"ג העליונים האמתיים, ונשתלשלו וירדו מפרטוף לפרטוף עד שנקנסים תוך הפרטוף העליון ההוא שאללו חונים הציוריים, ואז מזדווגים ע"צ וס"ג דא"ק הפרטיים, ומזווגם נתקנים הציוריים, ומשתלשלים ויורדים על ידי זווגים לעתיק דפרטות ולא"א דפרטות וכו' עד שיוורדים ליססו"ת דפרטות, ומשם לזו"ן.

ב.

בהכרח שימצא תוך ישסו"ת מן החכמה העליונה דא"ק שבתוכה מלוכש אור הא"ס

ומה שיש להרגיש בזה דמאחר ונתבאר שלדעת התורת חכם כדי ליישב השמועות הסותרות בענין העלאת הציוריים בהכרח להזדקק לתורת ערכי הכינויים, וכמבואר, אם כן תו למה לי אורך להקדמת ההתכללות והתקשרות, דאם כדי למלא שחוד הפרטוף העליון מלובשים מחלקי ע"צ וס"ג דא"ק, הלא בלא"ה נמי ניחא, דהא אוקמינן דעל פי תורת ערכי הכינויים כל פרטוף כלול מא"ק ואבי"ע, וציוריי כל פרטוף עולים עד לע"צ וס"ג דא"ק דפרטות הפרטוף העליון שעל גבו.

כונת שמות הספירות ומקיפיהם וכו', ושמות הנרנח"י שהם ההויו"ת המנוקדות ומקיפיהם וכו' וזאת היא הכוונה השלימה, ובלתי כוונת השמות המנוקדות שהם הנרנח"י [לא תעלה הכוונה יפה], כי אין אור א"ס מתפשט אלא תוך התפשטות אור החכמה שהם הנקודות, ובלעדם הם כל אותם הכוונות כגוף בלא נשמה, ויש עליהם פחד כי ימותו ולא בחכמה".

ושנה עליו לעכב בהקדמת רחובות הנהר דף ט' ע"ג כי "כדי שיתפשט שפע אור הא"ס הנזכר, לריך לכוין בכל המשכת המוחין להמשיך בתוכם העשר הויו"ת המנוקדות שהם הנרנח"י לאותם המוחין, והם חיותם

אמנם הציאור בזה הוא בהקדים הנודע מש"כ מרן הרש"ש צנהר שלום דף ל"ג ע"ג "להשתדל מאוד לכוין בכל פרטי

וקיומם, והם עיקר הבירור והתיקון וכו', כי נקודות בחכמה שהיא האלימות, והיא המחשבה העליונה כנז"ל דבמחשבה איתבריר כולא, והוא קיום והעמדת הכלים והאורות דרפ"ח שעלו מצי"ע וכו', ומבלעדי ההויות המנוקות שהם הנרנח"י שלהם, אין להם קיום והעמדה באלימות, כי הם גוף בלא נשמה כמו שהיו בתחילה וכו', באופן כי העשר הויות המנוקות הם עיקר המשכת המוחין ועל ידי כן יוכל להמשיך בתוכם המוחין דכתר שהם הטעמים, ובתוכם אור הא"ס, וכנודע דכל עוד שאין אור החכמה מתפשט למטה במוחין אי אפשר לאור הכתר להתפשט, כי כולם בחכמה עשית". ועיין לו עוד שם לעיל מינה דף ט' ע"ב וריש ע"ג.

שמע מינה מאלה הדברים דבהכרח שתוך המוחין המתפשטים תוך ז"א יהיה מלובש מבחינת החכמה העליונה דזריק פסולת ונטיל אוכל וזה מלובש ניצוץ הא"ס, ובלעדיה א"א להבירורין להתברר בשלימות.

ובעתה יתבאר לפיכך הוכרח מרן הרש"ש להוסיף ענין ההתכללות והתקשרות לדין עליית הפרקוף, לפי שלא די לנו במה שעל פי ערכי הכינויים ימלאו תוך הפרקוף העליון כל הפרקופים העליונים עד לע"ב וס"ג דא"ק, דסוף כל סוף אלו הע"ב וס"ג דא"ק שעל פי ערכי הכינויים, אינם הע"ב וס"ג האמתיים שעל ידם נעשה עיקר הבירור אשר בתוכם מלובש אור האין סוף, ונמצא כי הבירור והתיקון השלם אינו יכול להעשות על ידיהם, כילצורך התיקון בהכרח שימלאו תוך יסודות מקלת מן הע"ב וס"ג דא"ק האמתיים דייקא שהם ע"ב וס"ג העליונים, כי הם לבדם שבתוכם מתלבש אור הטעמים ואור האין סוף, ואך הם נחשבים לבחינת החכמה העליונה דזריק פסולת, וע"כ הוכרח מרן הרש"ש להזדקק לכללי ההתכללות והתקשרות, שעל ידיהם דייקא ימלאו תוך יסודות מקלת מן הע"ב וס"ג העליונים על ידי שנתחלפו עם חו"ב דזו"ן דא"ק.

ג.

יישוב סדר המשכת המוחין בג' שבועות אחרונים לדעת התו"ח

שבתוכם נמשכו המוחין בארבעה שבועות הראשונים, דקשיא לן התם מה אורך יש לבירורים חדשים שיעלו עד לע"ב וס"ג דא"ק והלא כלום אינם חסרים כי אם דחיית המוחין מחז"ל לחג"ת, ומחמת דין קושיא אוקמינן דפרקופי חז"ל חג"ת ונה"י דז"א אינם מלבישים זה תחת זה

אחר עלות כל אלו ההקדמות נשוב לנעוץ סופו בתחילתו ליישב התמיהה אשר זכרנו לעיל בענף א' במה שמאנו שבשלישה שבועות אחרונים לעומר מתבררים בירורים חדשים, ועולים ונתקנים כסדר עליית הבירורים בכל מקום, ונמשכים דרך פרקופי החז"ל

באורך לבד, אלא מלבישים באורך ועוצי זה על זה למטה מזה, ופרטופי החצ"ל חשיבי או"א לערך פרטופי החג"ת. אלא דקוב קשיא לן דאם כן היה ראוי שיהיו נמשכים מפרטופי החג"ת דכל הפרטופים העליונים, ולמה זה נמשכים מפרטופי החצ"ל, ועיין שם כמה שכתבנו ליישב.

סיהיו נמשכים ממקום למקום בדרך של דחיות בעלמא בלתי שיקדים להם זוג, ונדע כי הזוג אי אפשר לו שיתקיים בלתי שיוקדם לו סדר העלאת הציורין עד לע"ב וס"ג דא"ק והמשכת המוחין דרך כל פרטי הפרטופים מע"ב ס"ג דא"ק ולמטה.

איבו השתא אחר ההקדמות הנזכרים קוב יס לומר כפי פשוטו של מקרא דפרטופי חצ"ל וחג"ת ונה"י דז"א מלבישים באורך לבד זה למטה מזה, ואף על פי כן שפיר שייך בהם סדר העלאת הציורין מחדש וכו', לפי שכבר כתבנו לדעת התורת חכם מסכמת שכל פרטופי כלול בפרטותו מא"ק ואבי"ע פרטיים המתייחסים אליו, גם זאת מצינו לו דקאמר שכל מקום שנזכר ענין הדחיות אינו כפשוטו, כי אם דוקא על ידי זוג, כי כן היא המדה שלעולם אי אפשר להמוחין

וייען דסבירא ליה לכל פרטופי – אפילו מפרטופי האורך – לעלמו נדרש בהיותו כלול בפרטותו מא"ק ואבי"ע פרטיים המתייחסים אליו, מעתה יס לומר שאכן בארבעה שבעות הראשונים לא נתבררו זולת צירורי פרטופי החצ"ל באורך, ועלו ונתקנו על ידי פרטופי החצ"ל, ועתה בשלשה שבעות האחרונים מתבררים צירורי פרטופי החג"ת, ועולים ונתקנים על ידי פרטופי החצ"ל שעל גביהם הגקרא או"א לערך פרטופי החג"ת, וקוב עולים בפרטופי החצ"ל גופא מפרטופי לפרטופי עד ע"ב וס"ג דא"ק הפרטיים פרטות פרטופי החצ"ל.

ד.

בעלות הציורין למקצת מחו"ב דזו"ן דא"ק חשיב כאילו שעלו לע"ב וס"ג דא"ק

אלא שעדיין יס מקום להקשות, דבשלמא בכללות פרטופי זו"ן דאילות שפיר אוקמינן דבהיות הציוריים עולים למ"ן ליססו"ת חשיב כאילו שעלו לע"ב וס"ג דא"ק האמתיים אשר בתוכם מלובש אור הטעמים ואור הנקודות, והיינו כמבואר שעל פי כללי ההתכללות והתקשרות נתלבשו חלקי ע"ב

וס"ג דא"ק תוך יססו"ת, כי זו"ן דחו"ב דא"ק נתחלפו עם חו"ב דזו"ן דא"ק, והגם שאפילו על פי כללי ההתכללות אין מלובש תוך יססו"ת גופא כי אם דוקא בינה דזו"ן דא"ק שנעשה מזו"ן דס"ג דא"ק, ואין מלובש בתוכם מחלקי הע"ב דא"ק, ורק תוך או"א מלובש מחלקי ע"ב דא"ק על ידי שבתוכם מלובש החמה

הכינויים אינם הע"צ וס"ג האמתיים אשר בתוכם מלובץ אור הטעמים וכו', ואלו אין בהם כח לזרר אוכל מתוך פסולת, וכמבואר לעיל שם שמן הטעם הזה הוכרח הרש"ץ להזדקק כאן להקדמת ההתכללות והתקשרות.

והנראה בס"ד על פי הכלל הנודע שהמוחין נמשכים בשוה לכל הפראופים וכולם עולים בשוה, דכשנמשכים מוחין דנשמה לזו"ן, נמשכים בשוה לכל הפראופים, וכל פראוף עולה ומלביץ שיעור קומת הפראוף העליון ממנו, דא"א עולה ומלביץ שיעור קומת אח"ך, ואו"א לא"א, ויסקו"ת לאו"א, וזו"ן ליסקו"ת. ועל דרך זה בעת שנמשכים מוחין דחיה לזו"ן, נמשכים בשוה לכל הפראופים, וכל פראוף עולה ומלביץ שיעור קומת הפראוף השני העליון ממנו, דא"א עולה ומלביץ שיעור קומת ע"צ דא"ק, ואו"א לאח"ך, ויסקו"ת לא"א, וזו"ן לאו"א, וכן על דרך זה כאשר נמשכים מוחין דיחידה, וכמבואר כל זה באר היטב בהקדמת רחובות הגהר.

והוא הדין זכאן, דכאשר נמשכו המוחין בארבעה שבעות הראשונות לפראופי החצ"ד לזו"ן, נמשכו בשוה לכל הפראופים מרישא דכל דרגין עד סיפא דכל דרגין, והחצ"ד לכל פראוף עלו והלבישו שליט שיעור קומת הפראוף העליון שעל גבו, דחצ"ד דא"א עלו והלבישו לנה"י דאח"ך, וחצ"ד דאו"א לנה"י דא"א, וחצ"ד דא"א לנה"י דא"א, וחצ"ד דזו"ן לנה"י דא"א. ונמצא כי בגמר הארבעה

לזו"ן דא"ק שנעשה מזו"ן דע"צ דא"ק, וכדלעיל ענף ב' אות ג' ועיין שם בזיור אות א', הגה כזר נתבאר שם אות ג' ואות ד' דמכל מקום חשיב כאילו שעלו הצירורים גם לאו"א, הן מחמת שבעת עלות הצירורים ליסקו"ת נכללים פראופי או"א ויסקו"ת ונעשים פראוף אחד, והם מחמת דע"צ וס"ג דא"ק כלולים זה בזה באופן שע"צ דא"ק כלול מן הג"ר דשניהם וס"ג דא"ק כלול מן הו"ק דשניהם, עיין שם.

ואולם כל זה ניחא כד עסקינן בצירורי זו"ן הכוללים העולים ליסקו"ת, איכו השתא זכאן כד עסקינן בשלשה שבעות האחרונים לעומר שבהם מתבררים צירורי פראופי חג"ת לזו"ן ועולים לפראופי חצ"ד הפרטיים לזו"ן הנקראים או"א לערך החג"ת, כיון שסוף כל סוף אינם עולים אלא לחצ"ד לזו"ן, האידך יחשב כאילו שעלו לע"צ וס"ג שא"ק, הלא על פי סדר הלצת הפראופים שנתבאר לעיל ענף ב' אות א' נמצא שתוך זו"ן דא"ק לא מלובצים כי אם זו"ן לזו"ן דא"ק, ואין בהם לא מן החכמה ולא מן הבינה לזו"ן דא"ק, וזו"ן לזו"ן דא"ק לא נתחלפו לא עם ע"צ דא"ק ולא עם ס"ג דא"ק, והאידך חשיב כמאן דעלו לע"צ וס"ג דא"ק.

ואף על פי שלדעת התורת חכם על פי ערכי הכינויים שפיר ימלאו תוך החצ"ד כל פרטי הפראופים העליונים עד ע"צ וס"ג דא"ק, הגה כזר נתבאר לעיל בסמוך אות ב' דלא די בזה, לפי שהע"צ וס"ג הפרטיים הללו שעל פי ערכי

שְׁבוּעוֹת הָרִאשׁוֹנִים כָּזָר עָלוּ פְּרָאֲפִי חֲז"ל לְזו"ן וְהַלְבִּישׁוּ לָנֶה"י לִישׁוֹ"ת, וּבִהְיוֹתָם מַלְבִּישִׁים שָׁם מְלוּבָשׁ בְּתוֹכָם נֶה"י דְּבִינָה לְזו"ן דֹּא"ק שֶׁנֶּעֱשׂוּ מִנֶּה"י לְזו"ן דְּבִינָה דֹּא"ק, בְּאוֹפֵן שֶׁמְלוּבָשׁ בְּתוֹכָם מִקַּת מַחֲלָקֵי ע"צ וס"ג דֹּא"ק, וְהֵבֵן.

וּלְפִי שְׁמֻקְלָתָא זֶה דַּע"צ וס"ג מְלוּבָשׁ בְּתוֹכָו אֹרֶךְ הַטַּעַמִּים וְאוֹרֶךְ הָאֵין סוּף, יֵשׁ בּוֹ דִּי כַח כְּדִי לְתַקֵּן הַבִּירוּרִים, וּלְפִיכֵךְ בַּעֲלֹת הַבִּירוּרִים לְחֲז"ל לְזו"ן אֲשֶׁר בְּנֶה"י לִישׁוֹ"ת חֲשִׁיב שְׁפִיר כְּאִילוֹ שֶׁעָלוּ לַע"צ וס"ג דֹּא"ק, וְהֵבֵן.

